

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 205

De Koning der Misdadigers

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

DE KONING DER MISDADIGERS.

HOOFDSTUK I.

Een artikel in de „Times”.

Het morgenblad van de „Times” van 23 October 19- bevatte een artikel hetwelk in tal van kringen der bevolking niet weinig opzien baarde.

Het luidde aldus:

De Koning der Misdadigers!

Onze lezers zullen zich zeer waarschijnlijk wel herinneren hoe de politie van onze hoofdstad sedert geruimen tijd nasporing deed, teneinde het hoofd in handen te krijgen eener bende inbrekers en dieven, die niet alleen Londen, maar ook andere groote Engelsche steden, sedert eenige jaren onveilig maakten, en niet voor de vreeselijkste misdaden terugdeinsden, waar het betref hun plannen ten uitvoer te brengen.

De heer James Sullivan, onze bekwame detective en Miss Dorrit Evans, zijn schranderè leerlinge, hadden er alles op gezet, den geheimzinnigen chef in handen te krijgen, die door zijn ondergeschikten, hoewel zij nooit zijn ware gelaat hadden gezien, steeds de Koning der Misdadigers werd genoemd.

Tot dusverre waren zij daarin echter niet geslaagd, want het scheen wel, alsof de booswicht beschermd werd door een bovenaardsche macht, die hem steeds buiten de handen der politie hield. Welke valstrikken deze ook spande, de Koning Raffles No. 205,

der Misdadigers wist ze steeds te ontgaan.

Maar ten slotte, door een buitengewonen samenloop van omstandigheden, kwam de politie toch achter de identiteit van dezen man. Laat ons er aanstonds aan toevoegen, dat zij zich helaas niet van den persoon van den schurk heeft kunnen meester maken!

Het wonderlijkste van alles is wel, dat niemand anders dan John Raffles, de Groote Onbekende, er toe heeft bijgedragen de zaak tot klaarheid te brengen!

Wij willen onze lezers niet langer in onzekerheid laten — het staat thans vast, dat de Koning der Misdadigers niemand anders is dan professor William Shydrift, een man dus wiens naam als geneesheer en als natuuronderzoeker een wereldvermaardheid had.

Men zou geneigd zijn aan een mystificatie te gelooven, wanneer de feiten niet voor zich zelve spraken.

Wij zullen naderhand onze lezers uitvoerig op de hoogte stellen en bepalen er ons thans toe, zolang nog niet alle bijzonderheden bekend zijn, het volgende mede te deelen.

Het staat vast, dat John Raffles op een of andere wijze te weten was gekomen dat de politie den Koning der Misdadigers een hinderlaag wilde leggen. Ook deze moet dit geweten hebben, want

hij verzamelde een groote afdeeling misdadigers van het laagste allooi in een klein wijnhuis in de Cattlestreet, waar hij gemaskerd placht te komen om zijn bevelen te geven en er ontstond een hevig gevecht met de politie, waarbij twee agenten gedood en negen andere gewond werden, waarvan drie zwaar.

De vijand, als men hem zoo noemen mag, verloor zeven dooden, en niet minder dan twee en twintig min of meer zwaar gewonden, maar professor Shydrift was niet verschenen, omdat hij, zooals later bleek, door John Raffles eigenhandig in zijn woning was overvallen en op een stoel vastgebonden. Raffles seinde naar de politie en Miss Evans verscheen met twee politie-agenten.

Shydrift wist zich echter weder los te werken en had zich in hinderlaag gelegd, hij schoot de beide agenten neder en had zich juist op de jonge detective geworpen, toen Raffles met zijn vrienden terugkeerde, en hem belette zijn schandelijk plan te volbrengen.

De professor wilde zich te weer stellen, moet zelfs op Raffles geschoten hebben, deze greep echter, volgens de getuigenis van Miss Evans een vlijmscherpen dolk, die als vouwbeen gebruikt werd, en op de schrijftafel onder het bereik van zijn hand lag en stootte het wapen in de borst van den ellendeling.

Hierop bracht hij Miss Evans, die door het gebeurde hevig was aangegrepen, naar een auto. Een half uur later kwam de politie-auto voor het huis van den professor. De dokter, die was medegereden, meende natuurlijk een lijk te ontdekken, maar tot groote verbazing en ontsteltenis van de politiemannen was er geen spoor meer van den doodelijk gewonde te ontdekken! Het is duidelijk, dat hij door medeplichtigen moet zijn weggehaald.

Waarheen? Niemand weet het tot dusverre!

Het eenige wat de politie weet, is, wie de Koning der Misdadigers is!

Het ware echter den heer Sullivan wel zoo aangenaam geweest, als zij den man in handen hadden kunnen krijgen, die reeds een onnoemelijk aantal vreeselijk misdaden heeft gepleegd.

Wij beloven onzen lezers, dat wij hen nauwkeurig op de hoogte zullen houden!

Zooals gezegd, verwekte de lezing van dit stuk niet weinig opschudding onder de Londensche bevolking.

Hoevele malen had men reeds de vraag gesteld, wie toch wel de man zou zijn, van wiens bevelen een groot aantal gevaarlijke misdadigersbenden afhankelijk waren.

Velen hadden hem als een mystiek persoon beschouwd, die in het geheel niet bestond.

En ook konden velen ook nu nog volstrekt niet gelooven, dat de gevreesde chef en de bekende gencesheer een en dezelfde persoon waren!

Het klonk zoo ongelooflijk, dat men aan de waarheid meende te moeten twijfelen!

Tallooze Londenaren bedachten nu niet zonder een huivering van afschuw, dat zij onder de behandeling waren geweest van een man, aan wiens handen het bloed van honderden vermoorde menschen kleefde, en wiens ondergeschikten op zijn bevel de laaghartigste misdaden hadden gepleegd, ouden van dagen hadden beroofd, laden hadden gelicht, en alleen loopende vrouwen des nachts hadden overvallen.

En toch liet het stuk in de „Times” geen plaats voor twijfel over.

Het deftige blad stond als te ernstig en degelijk bekend, dan dat het zich zou hebben durven veroorloven, een loopje met zijn lezers te nemen.

De eenige man die in deze duistere zaak misschien opheldering had kunnen brengen, was John Raffles, de Groote Onbekende.

En deze was na de opzienbarende zaak in de Cattlestreet al even spoorloos verdwenen als zijn doodsvijand William Shydrift.

Een oogenblik had Dorrit Evans, de bekwame detective, gemeend, hem in handen te hebben, maar zij moest spoedig tot de ontdekking komen, dat zij te vroeg gejuicht had.

Het jonge meisje was onder dit alles zeer mistroostig.

Zij was nog niet geheel en al bekomen van de vreeselijke ontroering van dien noodlottigen nacht.

Niet alleen was John Raffles haar ontglipt, maar zij was er ook niet in geslaagd den Koning der Misdadigers te vangen, dien Raffles haar als het ware onder den neus had geduwd!

HOOFDSTUK II.

Professor Shydrift zint op wraak.

Op een avond van dezelfde maand zat een eenzaam man in een kamer van een huis aan den Boulevard Malesherbes te Parijs.

Hij kon omstreeks vijftig jaar zijn.

Zijn gelaat was geheel glad geschoren, met uitzondering van een smal, kort snorretje, naar de Engelsche mode geknipt.

Zijn haar, dat op het midden van den kruin reeds begon uit te vallen, was kort afgeknipt.

Hij had een gluisperig, bleek gezicht, waarin twee groenachtig grijze oogen fonkelden.

Hij was zeer lang en mager en zijn lange vingers, die telkens met een gewoontegebaar naar zijn kin grepen, als zochten zij daar iets, wat er zich niet meer bevond, waren beenig en gekromd als de klauwen van een gier.

De man zat voor een ouderwetsche schrijftafel, die met kranten en papieren overladen was.

Voor hem, in het midden van het tafelblad, stond een elektrische staanlamp.

De kap van deze lamp droeg aan de zijde, die naar den man gekeerd was, een soort verlengstuk van groen papier, zoodat zijn gelaat in schaduw gehuld was, en het licht voluit straalde op het gezicht van degenen die tegenover hem was gezeten.

Het vertrek, waarin deze man zich bevond, was gemeubeld als een soort kantoor.

Hier en daar stonden gemakkelijke stoelen.

Aan den wand hing een groote kalender en hier en daar waren foto's van huizen opgehangen, benevens biljetten, die alle betrekking hadden op den verkoop van huizen en winkels.

Een dik register lag opengeslagen op een kleine tafel naast een schrijfmachine.

Blijkbaar was het vertrek een woningbureau, dat zich eveneens bezig hield met den verkoop van huizen.

De man voor de tafel had zich achter in zijn stoel laten vallen en speelde schijnbaar gedachtenloos met een scherp stalen vouwbeen, in den vorm van een fraai bewerkten dolk.

Nu en dan trok hij zijn wenkbrauwen krampachtig

samen, als onder den indruk van een sombere gedachte.

Dan balde hij de linkervuist en liet die met kracht op het tafelblad neerkomen.

Er verliep bijna een uur zonder dat de man zijn onbeveeglijkheid liet varen.

Steeds bleef hij achterover geleund zitten, den blik vóór zich uit gericht.

Hij geleek zoo op den Geest van de Boosheid!

Plotseling werd er zachtjes op eigenaardige wijze op de deur geklopt.

Snel richtte de man achter de tafel zich op, opende een lade en wierp er het vouwbeen in.

Toen wendde hij zich naar de deur en riep met gedempte stem:

— Geef het wachtwoord!

— John Raffles! klonk het buiten de deur.

De man achter de tafel stond op.

Hij ging naar de deur en schoof de zware grendels terug.

Er traden twee mannen het vertrek binnen.

De een was klein, tamelijk zwaarlijvig en met git-zwart haar en kleine, zwarte oogen, de andere was bijna een hoofd grooter, opvallend mager en met het gezicht van een zieken vogel.

Zijn waterblauwe oogen waren rood omrand en traanden bijna onophoudelijk.

Beide mannen waren als werklieden gekleed, die eenig toilet zouden hebben gemaakt, teneinde ergens een bezoek te gaan brengen.

De eigenaar van het bureau wierp hun een vluchtigen blik toe en wees toen zwijgend naar een paar stoelen aan den tegenovergestelden kant van het bureau.

De twee bezoekers namen plaats.

De bewoner van de kamer raadpleegde zijn horloge en zeide toen met een goedkeurend hoofdknikje:

— Ik zie, dat gij mannen van de klok zijt, dat doet mij genoegen! Laat mij uw machtiging zien.

De kleinste van de beide mannen stak de hand in zijn zak en haalde er een gesloten brief uit, die met een zwart lakzegel gesloten was.

De man vóór de schrijftafel bekeek zoowel de enve-

loppe als het lak met de grootste aandacht, als om zich te overtuigen, dat de brief niet door onbevoegde handen geopend was, en scheurde haar toen open.

Hij doorliep den inhoud van den brief snel, die onderteekend was met een eigenaardig figuur — een koevoet gekruist met een ponjaard!

Daaronder stond een naam.

Deze naam luidde: José Aquila!

— Het is in orde! bromde de man voor de tafel.

Hij keek de beide bezoekers één voor één doordringend aan en vervolgde

— Gij zijt immers de vertrouwden van uw meester?

— Dat zijn wij! riep de kleinste der mannen trotsch uit.

— Hoe heet gij?

— Ik ben Joan Alvarez en mijn makker heet Albert Picassou, bijgenaamd het Talhout!

— Gij zijt mij aanbevolen als twee mannen, op wie men kan rekenen en die voor niets terugdeinzen!

— Dan heeft men niets te veel gezegd, mijnheer! riep Picassou uit, terwijl er een leelijke grijns op zijn vogelgezicht kwam.

De man achter de tafel zweeg even en vroeg toen, terwijl hij weder het gebaar naar zijn kin maakte:

— Gij weet wie ik ben?

Alvarez en Picassou bogen het hoofd.

De bewoner van de kamer haalde de schouders op.

— Gij behoeft niet te doen, alsof gij het niet weet! zeide hij bitter. De geheele wereld weet het immers! Ja, als die vervloekte Raffles er niet geweest was, zou men waarschijnlijk tot in lengten van dagen onbekend zijn met het feit, dat ik, professor William Shydrift, de man ben, naar wien de politie reeds zoo lang zoekt!

Weer sloeg hij woedend met de vuist op tafel.

Toen rukte hij met een snel gebaar de lade weder open en nam er het vlijmscherpe vouwbeen uit.

Hij sloeg met de linkerhand op het scherpe lemmet en riep:

— Hier — dit staal heeft mijn doodsvijand mij tusschen de ribben gestoken! Als ik toen niet, zooals gewoonlijk, mijn stalen pantserhemd gedragen had, dan zou ik nu reeds naar de hel gevaren zijn!

Hij zweeg even en vervolgde toen knarsetandend:

— Wij zijn nog niet van elkaar af, John Raffles. Je hebt mij voor dood laten liggen, maar goede vrienden hebben mij gered voor de handlangers van Dorrit Evans mij konden bereiken! Ik leef! Ik leef om mij op je te wreken!

Hij streelde nu het vlijmscherpe lemmet met een ge-

baar en een uitdrukking op zijn gelaat, die den beiden bezoekers een huivering over den rug deden loopen.

Toen liet hij het wapen weder langzaam in de lade glijden en wreef zich over het voorhoofd.

Blijkbaar had hij er spijt van, dat hij zich zoo had laten gaan voor twee mannen, die hij voor het eerst zag, ook al waren zij hem aanbevolen door den trouwen adjudant José Aquila.

— Let maar niet op wat ik gezegd heb, zeide hij kortaf. Wij zullen later nog wel eens tegenover John Raffles komen te staan, want ik zweer, dat ik niet zal rusten, voor ik mij bloedig op hem gewroken heb.

Alvarez en Picassou keken den Koning der Misdadigers schuw aan.

Zij beiden waren twee groote schurken, maar wat zij van den Meester hadden gehoord, boezemde hun ontzag zoowel als groote vrees in.

Zij wisten wel, dat zij in hem, in dezen Engelschman met zijn thans gladgeschoren gelaat en zijn grijsgroene oogen, inderdaad hun meester hadden gevonden.

Shydrift klopte eenigen tijd met zijn magere knokels op het het tafelblad en hernam toen:

— Ik zal jullie zeggen, waarvoor ik je hier heb laten komen. Er is een goed zaakje te doen in een huis aan den Boulevard de Clichy.

De beide bezoekers spitsten hun ooren.

Hun oogen begonnen te glinsteren en zelfs in de trekken van den man met den zieken vogelkop kwam leven.

Zij bogen zich voorover en staarden Shydrift aandachtig en nieuwsgierig aan, terwijl zijn eigen gelaat steeds in de schaduw bleef.

— Welk nummer is het? vroeg Alvarez nu.

— No. 15. Dicht bij de Place de Clichy!

— Is het een verdieping?

— Neen, het geheele huis.

— Bewoond?

— Dat is het juist — het staat reeds geruimen tijd leeg.

Joan Alvarez keek Shydrift verbaasd aan.

— Staat het leeg? vroeg hij aarzelend. Wat moeten wij er dan eigenlijk doen?

Shydrift trok ongeduldig de wenkbrauwen op.

— Als ik zeg dat het leeg staat, zeide hij, dan bedoel ik daarmede, dat de eigenaar afwezig is. Alle meubelen zijn er, en ook al het zilver moet aanwezig zijn. Er hangen zeer fraaie schilderijen van oude meesters; kortom, er is genoeg om een goeden slag te slaan.

Joan Alvarez knikte.

— Als dat zoo is, zal het wel gaan, zeide hij op gedempten toon. Ik heb opkoopters onder mijn vrienden, die voor oude schilderijen zeer hooge bedragen betalen.

Hij wachtte even en ging toen voort:

— Is er een huisbewaarder?

— Neen.

Alvarez wreef zijn handen.

— Dan zal het van een leien dakje gaan, zeide hij.

→ Dat hoop ik, hernam Shydrift op drogen toon.

Ik ben gewoon, dat de bevelen, welke ik geef, ook zonder haperen ten uitvoer worden gebracht. En nu nog iets — doorzoek het geheele huis nauwkeurig, want er is iets dat mij zegt, dat er hier of daar wel wat extra's verborgen zal zijn — geld of juweelen.

— Is het een oud huis? vroeg Picassou nu.

— Heel oud!

— Wie is de eigenaar?

Shydrift haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet, zeide hij. Maar ik geloof, dat het toebehoort aan een Engelsch edelman, die er zijn

intrek neemt gedurende de weinige weken, welke hij ieder jaar te Parijs doorbrengt.

Alvarez had een klein notitieboekje te voorschijn gehaald en schreef daar een en ander in op.

Hij klapte het toen weer dicht en stak het zorgvuldig in zijn binnenzak.

Zijn oogen zochten naar zijn hoed, dien hij naast zich op den grond had gelegd.

— Hebt gij nog iets te bevelen? vroeg hij onderdanig, toen hij het hoofddeksel in zijn hand hield.

— Neen! antwoordde Shydrift kortaf.

— Wanneer moet de slag geslagen worden?

— Ik geef er u vier dagen voor! antwoordde Shydrift. Gij kunt uw dag zelf uitkiezen.

— In orde. Wij zullen aanstonds rapport komen uitbrengen als het zaakje achter den rug is.

— Goed! hernam Shydrift. Gij keert nu naar het hoofdkwartier terug?

— Aanstonds, Meester!

— Zeg dan, dat ik ook de komst verwacht van Adwin Hastings, George Hotson en Robert Hood, mijn landgenooten. Ik heb hun iets anders op te dragen.

HOOFDSTUK III.

De inbraak.

Er waren twee dagen verstreken sedert dit gesprek op het kantoor, hetwelk Shydrift te Parijs was begonnen, om zich aan de nasporingen der Engelsche politie te onttrekken, nadat hij genezing van zijn wond had gezocht, ten huize van een zijner vertrouwde vrienden.

Ofschoon het hem zeer na aan het hart ging, had hij om diezelfde reden ook zijn langen zwarten baard opgeofferd!

Hij was nu bijna onkenbaar.

Het was omstreeks twee uur in den nacht toen vier mannen rondsloopen in de buurt van een fraai heerenhuis aan den boulevard de Clichy!

Het huis was aan alle zijden door een tuin omringd, behalve aan den achterkant, die op een tamelijk smalle zijstraat uitkwam.

Evenals de meeste straten in deze buurt liep deze straat in een vrij steile helling af.

Deze vier mannen waren Joan Alvarez, Albert Picassou, en twee andere leden van de bende der „Jakhalsen”, een der meest beruchte van geheel Parijs en die onder bevel stond van den Spanjaard José Aquila, die reeds tien jaren geleden wegens een geval van moord zijn vaderland ontvlucht was.

Zoodra zij de gelegenheid gunstig achtten, wipten de vier mannen als eekhoorns over den lagen muur, die den tuin afsloot.

Het viel hun nu zeer gemakkelijk het huis ongezien te bereiken.

Alvarez, die de tasch met inbrekerswerktuigen gedragen had, opende haar en begon het slot van de

voordeur te forceeren, terwijl zijn makkers op wacht stonden.

Het scheen een buitengewoon ingewikkeld slot te zijn, want Alvarez bleef er geruimen tijd mee doorgaan.

Het zweet liep hem langs het gelaat en van tijd tot tijd mompelde hij een ruwen vloek.

— Wat is er? vroeg Picassou, die naderbij kwam. Waarom duurt het zoo lang?

— Weet ik het! riep Alvarez ongeduldig uit. Dit slot lijkt wel van een gevangenis te zijn, in plaats van een gewoon heerenhuis.

Weer zette hij zich aan het werk en eindelijk sprong het slot, nadat hij ruim een half uur met zijn loopers en koubeitel gewerkt had, open.

Zachtjes duwde Alvarez de deur open.

Maar op hetzelfde oogenblik liet zich binnen in het huis een luid klinkend geratel van een elektrische schel hooren.

Picassou uitte een gesmoorden vloek.

— Een alarmschel! riep hij uit.

— Ja, dat hoor ik ook, ezel! zeide Alvarez woedend. Je hoeft niet zoo'n keel op te zetten. Denk je soms dat je midden op den dag in een wijnhuis zit, bezig met je flauwe moppen te tappen? Kom mee naar binnen, wij moeten den draad afsnijden.

Hij ging vlug naar binnen, ontstak zijn elektrische zaklantaarn en had nu spoedig den elektrischen draad gevonden, welke van de voordeur naar de onzichtbare schel leidde.

Vlug knipte hij den draad door.

Aanstands hield het geratel op.

Alvarez veegde zijn voorhoofd af.

— Het was tijd! bromde hij. Waar zijn de anderen? Op hetzelfde oogenblik verschenen de twee handlangers.

— Sluit de deur weer! beval Alvarez.

Het bevel werd gehoorzaamd!

De vier bandieten bevonden zich nu in een vrij breede met marmer bevoerde hall!

Vlak voor hen bevond zich een eikenhouten trap, er hingen een paar fraaie kleine doeken in zwaar vergulde lijsten aan den muur.

Alvarez wierp er een vluchtigen blik op en zeide:

— Ik geloof wel, dat dat wat waard is, mannen! Laat ons nu maar eens gauw gaan kijken, en zet allen je oogen goed open, want de Meester gelooft, dat er hier ergens in huis geld of diamanten verborgen zijn.

De onderzoekingstocht begon.

Alle mannen hadden hun lantaarn aangestoken, wat zij ongestraft konden doen, daar de gordijnen en zelfs de luiken voor alle ramen gesloten waren.

Achtereenvolgens doorzochten zij alle vertrekken, die alle van fraaie meubels waren voorzien.

Zij behoefden geen enkel slot te forceeren, want overal stonden de laden open en waren de kastdeuren niet op slot gedraaid.

Zelfs van het prachtige, ouderwetsche bureau in de werkkamer van den heer des huizes waren alle laden en kastjes open.

Hier viel overigens volstrekt niets zoeken, want zij waren allen volmaakt ledig!

De buit scheen hoofdzakelijk uit schilderijen te zullen bestaan, want de heer des huizes was zoo verstandig geweest, het zilver elders in bewaring te geven gedurende den tijd, dien hij niet in zijn huis doorbracht.

Toch maakten de inbrekers ook hier en daar wat van dit kostbare metaal buit.

Op sommige plaatsen stonden fraaie vazen van zilver en het reusachtige buffet in de groote eetzaal was goed voorzien van zilveren messen, lepels en vorken.

Maar Alvarez, die de onderneming leidde, was toch niet tevreden.

Hij liep brommend rond, en scheen iets te zoeken.

— Met dit beetje zilver durf ik niet aankomen bij den Meester, zeide hij tot Picassou, die overal met zijn dunnen, spitsen neus inloerde, alsof hij met dit reukorgaan verborgen schatten meende te ontdekken.

— Er is anders zeker voor een waarde van minstens duizend francs, merkte Picassou op.

— Dat is genoeg voor gewone inbrekers, hernam Alvarez op schamperen toon, maar niet voor een man — als hij! De Meester dacht, dat hier veel meer te vinden zou zijn!

De boeven hadden nu alle schilderijen van de wanden genomen, die het medenemen waard schenen.

— Is Joseph gewaarschuwd? vroeg Alvarez, terwijl de bandieten hun onderzoekingstocht voorzetten.

— Ja, hij zal op het afgesproken sein met de auto achter het huis komen, zoodat wij den buit dadelijk kunnen inladen, antwoordde Picassou.

De bandieten bevonden zich nu in een prachtig gemeubeld slaapvertrek dat met twee ramen op den kleinen tuin uitzag, die zich terzijde van het huis bevond.

Een groot bed van palissanderhout stond midden in de kamer.

Tegen een der wanden was een fraaie toilettafel ge-

plaatst, die beladen was met prachtig geslepen flacons, allerlei toiletartikelen bevattende.

— Die Engesche graaf schijnt zeer op zijn uiterlijk gesteld te zijn, merkte Alvarez spottend op.

Hij nam een van de flacons van de toilettafel, deed er de stop af en rook aan den inhoud.

— Iets fijns! riep hij uit.

Hij nam zijn smerige pet af en keerde den inhoud van den kleinen flacon op zijn vette, zwarte haren uit.

Aanstands waren de anderen er bij om hun aandeel in de kostbare odeur op te eischen.

— Blijf waar je bent! beval Alvarez op ruwen toon.

Maar een van de andere bandieten was hier niet tevreden mee.

Hij greep naar den flacon, welken Alvarez nog in de hand hield en zeide:

— Kom, ik houd ook wel van dat goedje!

Maar Alvarez, die wat kort aangebonden was uitgevallen, gaf den man een zoo hevigen duw in de borst, dat hij achterover tegen den wand tuimelde.

En nu gebeurde er iets, waarop wel geen der bandieten gerekend had!

De wand opende zich!

Langzaam schoof er een vak terzijde, dat volstrekt niet te onderscheiden was van de rest van het behang. De bandiet die zoo ruw terug geworpen was, had blijkbaar geheel bij toeval de hand geslagen op een klein uitsteeksel, dicht naast den grooten spiegel.

Hierdoor had hij, zonder het te willen, het mechaniek in beweging gebracht, waardoor het paneel van zijn plaats geschoven werd.

Alle vier de inbrekers waren aanvankelijk eenigszins verschrikt teruggeweken.

Zij hadden allen hun revolver gegrepen en stonden nu voorover gebogen, als tijgers die hun prooi belooeren in de donkere ruimte te staren, die zich voor hen geopend had.

Maar spoedig stelden zij zich weder gerust.

Er viel niets te zien en ook niets te hooren.

Alles bleef stil in het groote, onbewoonde huis.

Picassou was de eerste die moed vatte.

Hij trad naar voren en wierp een blik in de donkere ruimte.

Toen wenkte hij zijn makkers om naderbij te komen.

— Het is een geheime kast! fluisterde hij.

Spoedig werd het duidelijk, dat Picassou de waarheid had gesproken.

Het wandpaneel dat was weggeschoven sloot een smalle, maar lange bergplaats af, die zich blijkbaar

over de geheele lengte van den kamerwand uitstreckte.

Alvarez hield zijn lantaarn in de hoogte.

Het licht bescheen een groot aantal kleedingstukken die in volmaakte orde netjes op een rij hingen.

Op manshoogte ongeveer was een plank aangebracht, waarop een groot aantal kartonnen doozen stonden.

Al deze doozen waren van een nummer en een letter voorzien.

Alvarez keek zijn makkers verbaasd aan.

Toen nam hij een besluit.

— Ga daar eens in, en reik mij een van die doozen toe! beval hij Picassou.

De bandiet met het vogelgezicht trad in de kast en nam een der platte doozen van de plank.

Alvarez nam haar aan, zette haar op de tafel en nam er snel het deksel af.

Zijn gelaat teekende de grootste verbazing toen hij van den inhoud kennis nam.

De doos bevatte een drietal pruiken, op voortreffelijke wijze gemaakt en niet van echt menschenhaar te onderscheiden.

— Nog een doos! beval hij, terwijl zijn stem een zonderlingen klank aannam.

Picassou reikte hem een tweede doos toe.

Deze bleek eenige valsche baarden te bevatten en een aantal valsche knevels van allerlei model.

Alvarez nam ze één voor één in de hand en bekeek ze aandachtig. Toen schudde hij nadenkend het hoofd.

— Dat is een heel merkwaardige geschiedenis, bromde hij. Wat ter wereld voert die Engelsche graaf met die pruiken en baarden uit; wat doet hij met al die kleeren, waaronder ik zelfs officiersuniformen en livereien zie, en waarom stopt hij dat alles zoo zorgvuldig weg?

Hij keek de bandieten, die zwijgend om hem heen stonden, een voor een aan, als verwachtte hij van hen een antwoord op die vraag.

De kerels haalden echter slechts de schouders op.

Blijkbaar konden zij geen van allen een verklaring voor het zonderlinge feit geven.

Alvarez dacht nog even na, deed toen snel pruiken en baarden weder in de doozen en beval Picassou ze weder op hun plaats te zetten.

— Pak als de drommel in wat wij hier hebben buitgemaakt, zeide hij op bevelenden toon. En geef Joseph het sein.

Een der mannen verliet het vertrek en korten tijd daarop hoorde men op eenigen afstand de eerste maten van de Internationale fluiten.

Intusschen hadden de anderen den buit in een paar zakken gepakt, welke zij hadden meegenomen.

Zij laadden hun zware vracht op de schouders en slopen de trap af.

Het was bijna vier uur in den nacht.

Zij openden met de grootste voorzichtigheid de deur en Alvarez wierp een blik naar buiten.

De straat was geheel verlaten.

Op eenigen afstand stond een huur-auto te wachten.

Zoo snel zij konden liepen de inbrekers er op toe.

De chauffeur had het portier reeds geopend.

De zakken met den buit werden in den wagen geworpen en nadat Alvarez de deur van het huis weder had gesloten, nam hij bij zijn makkers plaats.

— Waarheen? fluisterde de chauffeur.

— Naar de Rue Lepic! Je kent toch het huis van den opkoper?

De chauffeur knikte bevestigend.

— Vooruit dan! En breng mij dan dadelijk naar den Boulevard Malesherbes.

— Welk nummer? vroeg de chauffeur.

— Dat behoef je niet te weten, houdt maar stil op den hoek van de Rue Charles I, zeide Alvarez kortaf.

Het portier klapte dicht en de auto zette zich in beweging.

Binnen vijf minuten was de Rue Lepic bereikt.

De auto hield aan den voet van de sterk hellende, slecht verlichte, nauwe straat stil.

De bandieten namen ieder hun zak op den schouder en snelden haastig weg.

Binnen enkele tellen hadden zij een klein onoogelijk uitdragerswinkeltje bereikt, waar een opkoper woonde, die gewoon was gestolen zilver te smelten.

De man werd zonder omhaal uit zijn bed gehaald en kreeg bevel het gestolene op een veilige plaats te bewaren, totdat men hem kwam waarschuwen dat het kon worden gesmolten.

— Waarom niet dadelijk? vroeg de man verbaasd.

— Omdat ik niet weet, of de Meester het ditmaal goed vindt, antwoordde Alvarez kortaf.

— Maar het is toch veel veiliger voor ons, als ik het zilver dadelijk smelt, hield de heler aan.

— Dat is wel mogelijk, zeide Alvarez ruw. Doe wat ik je zeg, en ga maar weer slapen.

De heler sleepte de drie zakken brommend weg naar zijn geheime bergplaats en de bandieten verlieten het huis weder.

HOOFDSTUK IV.

Shydrift maakt zijn plannen.

De auto stond nog steeds op dezelfde plaats te wachten.

Alvarez nam met een korten handdruk afscheid van zijn makkers en stapte weder in de auto.

De wagen zette zich in beweging.

Alvarez bedacht dat hij misschien niet al te vriendelijk ontvangen zou worden door den Koning der Misdadigers, maar hetgeen hij ontdekt had in het huis van den Engelschen graaf kwam hem zoo wonderlijk voor, dat hij het niet durfde wagen den Meester langer onkundig van dit feit te laten dan volstrekt noodzakelijk was.

Tevergeefs pijnigde hij zijn hersens met een oplossing van het raadsel.

Het was natuurlijk niet onmogelijk, dat de Engelschman aan liefhebberij comedie-spelen deed!

Maar dan deed zich toch onmiddellijk de vraag voor, waarom hij die kleederen en die pruiken niet naar Londen had medegenomen, waar hij toch gewoonlijk vertoefde, en vooral, waarom dat alles verborgen was in een geheime kast, waarvan het bestaan slechts ontdekt was door een merkwaardig toeval.

Misschien was de Graaf een geheim detective, maar ook dat leek Alvarez al zeer onwaarschijnlijk, daar de Engelsche politie slechts Fransche politie-mannen in haar dienst had, tenminste in de Fransche hoofdstad.

Het was trouwens ongerijmd dat een detective in

zulk een prachtig huis zou wonen, zoo fraai gemeubeld, en waarin zulke schoone schilderijen hingen.

Alvarez had het raadsel nog steeds niet opgelost, toen de auto stil hield.

Hij opende het portier en stapte uit.

— Moet ik wachten? vroeg de chauffeur.

— Neen, Joseph, ga maar slapen! antwoordde Alvarez.

De chauffeur knikte hem even toe en bracht zijn auto weder in beweging.

Alvarez wachtte tot het voertuig uit het gezicht was en legde toen snel den korten weg af, die hem van het zoogenaamde woningbureau scheidde.

Het kostte hem eenige moeite den portier wakker te krijgen.

En er was een flinke fooi noodig om dezen waardigen man te bewegen de deur voor hem te openen.

De portier overtuigde zich deugdelyk, dat de nachtelijke bezoeker slechts alleen was.

— Waar moet ge wezen? vroeg de man wantrouwend.

— Bij mijnheer Pommard, den Directeur van het Woningbureau.

— Nu, die zal het ook niet aangenaam vinden, al hij in het holst van den nacht wordt wakker gemaakt grinnikte de portier.

— Misschien toch wel! antwoordde Alvarez met een koel glimlachje. Gij moet weten, dat ik hem kom vertellen, dat hij een niet onaardige erfenis heeft gekregen — en daarmee kan men gerust op ieder oogenblik van den dag en van den nacht aankomen!

— Dan is het wat anders! zeide de portier, die zich haastte zijn slaapvertrek achter zijn loge weder op te zoeken.

Hij keerde zich op den drempel nog eens om en vroeg:

— Duurt uw bezoek lang?

— Gij kunt gerust gaan slapen! was het antwoord van Alvarez! Ik heb zeer veel zaken te bespreken met mijnheer! Voor zeven uur zal ik wel niet vertrekken en dan zijt gij immers reeds bij de hand?

De portier knikte bij wijze van antwoord en daarop zag Alvarez de pluim van zijn slaapmuts, die door het flikkerend kaarslicht, dat hij in de hand hield, de zonderlingste schaduwen op den muur van de gang wierp, voor goed verdwijnen.

Alvarez begon haastig de trappen te beklimmen.

Zonder eenig leven te maken bereikte hij de vierde verdieping.

Hij klopte zachtjes en op de afgesproken wijze op de gangdeur.

Hij moest dit kloppen echter wel driemaal en telkens luider herhalen, voor een schorre stem achter de deur op nijldigen toon vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het, Joan Alvarez! fluisterde de bandiet door het sleutelgat.

— Het wachtwoord! klonk de krijschende stem.

— John Raffles!

— Wat kom gij op dit onzinnige uur uitvoeren?

— Dat zal ik wel aan je meester zelf zeggen! Het is van het grootste gewicht!

Er werd een sleutel in het slot rondgedraaid, twee knippen werden teruggeschoven en de deur werd op een kier geopend.

Zij bleek nu nog beveiligd te zijn door een stevigen stalen ketting.

Door de kier kon Alvarez het gelaat van een afzich- telijk oud wijf zien.

Het was de oude trouwe dienstbode van professor Shydrift, die haar meester niet had willen verlaten en hem naar Parijs was gevolgd.

Het wijf hield een kleine kaarslantaarn in de hoogte en verlichtte er het gelaat van den bezoeker mee.

— Herkent gij mij? vroeg Alvarez ongeduldig! Ik ben toch reeds hier geweest, Katharina!

De oude tooverkol knikte.

— Men kan niet te voorzichtig zijn! bromde zij.

Zij maakte den ketting los en opende de deur verder. Alvarez trad binnen en sloot de deur weder zorgvuldig.

Het oude wijf slofte voor hem uit en bleef voor een deur in een smalle gang staan.

Zij verhief haar stem een weinig en riep door het sleutelgat:

— Wordt wakker, meester! Daar is Joan Alvarez, die u een belangrijke mededeeling wil doen!

Professor Shydrift moest wel een zeer lichten slaap hebben, want hij was onmiddellijk klaar wakker.

Men hoorde het kreunen van een ijzeren ledikant, en daarop het zacht klikken van een schakelaar van het elektrische licht.

Toen klonk de stem van den professor achter de gesloten deur:

— Hebt gij hem herkend, Katherina?

— Ja meester, hij is het zelf!

— Gij zijt er zeker van?

— Volmaakt zeker!

De deur werd geopend en door de reet kwam aller-

eerst de loop van een groote glinsterende revolver steken.

Vervolgens drong een straal helder licht van een electriche lantaarn naar buiten, die het gelaat van Joan Alvarez bescheen.

Toen pas werd de deur weder geopend.

Professor Shydrift verscheen op den drempel.

Hij droeg een zijden pyjama.

Ofschoon hij nog weinig geslapen had, hadden zijn oogen hun gewone scherpte.

— Kom binnen! zeide hij kortaf tot Alvarez. Ik begrijp dat gij mij iets zeer belangrijks hebt mede te deelen, anders zoudt gij het toch zeker niet in uw hersens krijgen, om mij op dit uur uit den slaap te halen!

— Wat ik u heb mede te deelen, is inderdaad van gewicht, meester!

Alvarez trad de kamer binnen, die hoogst eenvoudig gemeubeld was.

De professor sloot de deur en wees op een stoel.

De bandiet nam plaats.

Shydrift keek hem doordringend aan en zijde:

— Is alles in het huis van dien graaf goed afge-loopen?

— Alles, meester!

— Is de buit meegevallen?

— Neen, dat moet ik eerlijk bekennen! Wij hebben ongeveer duizend francs zilver buitgemaakt, en aan verkoop van de schilderijen valt natuurlijk voorloopig niet te denken. Die moeten eerst een paar jaren rustig blijven liggen.

Shydrift fronste de wenkbrauwen.

— Het is niet veel! zeide hij brommend. Ik had op meer gerekend. Waar hebt gij het goed gelaten?

— Bij den opkoper Lavache in de Rue Lepic!

— Maar als alles zoo goed is gegaan, dan begrijp ik niet, wat gij hier komt uitvoeren! zeide de Koning der Misdadigers, terwijl zijn wenkbrauwen zich dreigend samentrokken. Gij waagt het toch zeker niet mij te komen storen, alleen door mij te komen zeggen, dat de buit niet is meegevallen.

Alvarez maakte haastig een afwerende beweging.

— Dat kunt gij wel begrijpen, meester! zeide hij.

— Welnu, wat is er dan? vroeg Shydrift ongeduldig.

— Dat zal ik u zeggen! Er zijn bij ons bezoek aan dat huis eenige dingen gebeurd, die mij zoo merkwaardig toeschenen, dat ik het noodzakelijk vond, er u onmiddellijk van op de hoogte te brengen.

— Laat hooren!

— Ten eerste had ik bijzonder veel moeite met het huisslot. Misschien beteekent dit op zich zelf niets, maar in verband met wat er volgt, is het toch van betekenis!

— Hoe lang duurde het? vroeg Shydrift kortaf.

— Vijf en twintig minuten op mijn horloge. Ik heb zelfs voor de moeilijkste sloten nooit langer dan tien minuten gestaan!

— Verder! drong Professor Shydrift aan.

— Wij hadden de deur nauwelijks geopend, of er ging een luide alarmschel over.

— Dat komt meer voor! zeide Shydrift ongeduldig.

— Ongetwijfeld, meester! Maar wacht slechts af, en gij zult zelf toestemmen, dat ook dit niet zonder betekenis is!

De bandiet wachtte even en vervolgde toen:

— In de werkkamer van den heer des huizes stond een groote schrijftafel. Als men verhuist, neemt men natuurlijk belangrijke papieren mede, maar het is mij nog nooit gebeurd, dat men zelfs tot het kleinste snippertje papier medeneemt. Van de werkkamer gingen wij naar de slaapkamer en daar gebeurde het. Op de toilettafel stonden eenige flacons met odeur, die daar zeker bij ongeluk waren achtergelaten. Ik sprenkelde mij wat van het welriekende goedje op het hoofd, en een mijner ondergeschikten dreef de onbeschaamdheid zoo ver, dat hij er ook van wilde hebben! Ik duwde hem wat ruw achteruit, en hij kwam tegen den wand terecht. Om zich overeind te houden, sloeg hij de armen uit en een zijner handen trof bij toeval een klein ornament in de lijst van den spiegel, die naast hem tegen den muur was bevestigd.

Shydrift verhief zich langzaam van zijn stoel en keek Alvarez aan alsof hij hem de woorden van de lippen wilde lezen.

— En toen? vroeg hij heesch.

— Toen schoof er een groot paneel ter zijde, dat een geheime bergplaats scheen te hebben afgesloten. En wat denkt gij wel, dat zich in die bergplaats bevond?

— Een verborgen schat! riep Shydrift uit, terwijl hij met zijn beenige vingers den pols van zijn laten bezoeker greep.

Alvarez schudde het hoofd.

— In het geheel geen schat, meester! Ongeveer twintig verschillende complete stellen kleederen, waaronder uniformen van land- en zeemacht, en even zooveel dozen, die valsche pruiken, baarden en knevels bleken te bevatten.

Professor Shydrift was nu geheel opgestaan.

Zijn handen waren krampachtig om de leuning van zijn stoel geklemd.

Zijn grijsgroene oogen puilden uit het hoofd en zijn neusvleugels trilden.

Toen zeide hij op doffen toon, terwijl hij met een snelle beweging weder ging zitten:

— Vertel het mij in bijzonderheden, Alvarez, ik geloof inderdaad, dat je mededeeling van het grootste gewicht is.

De bandiet deelde nu alles mede, zonder iets, hoe schijnbaar zonder belang ook, wat hem dien nacht wervaren was, achterwege te laten.

De Koning der Misdadigers luisterde aandachtig toe, met de kin in de hand geleund, en liet nu en dan een grommend geluid hooren.

Toen Alvarez geroed was, klopte Shydrift hem op den schouder en zeide goedkeurend:

— Je hebt er verstandig aan gedaan, dat je mij bent komen opzoeken, Alvarez! Ik ben tevreden over je! Als je zoo blijft voortgaan, zal ik je zeker in gedachten houden.

— Mag ik vragen, wat gij er van denkt, meester? vroeg Alvarez.

— Ik zal het je zeggen, omdat ik zeer waarschijnlijk je hulp zal noodig hebben! antwoordde professor Shydrift.

Hij stond weer op en liep gedurende eenige oogenblikken het vertrek met groote stappen op en neer.

Zij geleken evenwel op de stappen van een tijger, volmaakt onhoorbaar.

Toen stond hij plotseling voor Alvarez stil en zeide:

— Ik heb nog geen zekerheid, maar ik heb een zeer sterk vermoeden! Een man, die altijd een groot aantal verkleedingen en pruiken verstoppt, heeft er natuurlijk een reden voor, als hij tenminste niet volslagen krankzinnig is! Welke reden nu kan dat zijn! Alleen een misdadige reden! Ik wil kort zijn, Alvarez, ik geloof stellig, dat het grootste van alle toevallen ons hier gebracht heeft op het spoor van niemand anders, dan van mijn doodsvijand John Raffles!

Nu sprong Alvarez op zijn beurt van zijn stoel op.

— Gij moet gelijk hebben, meester! Ik wist eerst niet, hoe ik het raadsel moest oplossen, maar terwijl ik u hier het verhaal opnieuw deed, viel het mij zelf ook in — het toeval moet ons hebben doen inbreken in een der schuilplaatsen van den Grooten Onbekende. Hij alleen kan er belang bij hebben, zulk een groote verzameling kleederen en pruiken in de Fransche hoofd-

stad bijeen te brengen! Maar hoe verkrijgen wij zekerheid in deze zaak, meester?

— Dat is niet zoo moeilijk als het schijnt, Alvarez! antwoordde professor Shydrift. Wij moeten allereerst den waren naam kennen van den huurder, of den eigenaar van dat huis. Vervolgens moeten wij te weten komen, wie zijn vrienden hier zijn! Dat is een werkje, dat ik aan leden van de bende overlaat. Zoek er eenige mannen voor uit, die gewend zijn in de groote wereld te verkeerem!

— Het zal geschieden, meester!

— Maar in ieder geval moet alles in het huis aan den Boulevard de Clichy weder volkomen in orde worden gebracht! Als het inderdaad een schuilplaats is van John Raffles, dan mag hij volstrekt geen argwaan koesteren, en aan niets bemerken, dat men zijn woning doorzocht heeft.

— Dan is het maar goed, meester, dat ik Lavache heb opgedragen niets met het zilver te doen, voordat ik er hem bevel toe zou hebben gegeven!

— Inderdaad, Alvarez, dat is zeer goed van je gezien! Morgennacht moet alles weder op zijn plaats worden gebracht.....

— Maar daar valt mij iets in! viel de Koning der Misdadigers zich zelf in de rede. Weet gij de plaats nog, waar alle schilderijen gehangen hebben?

Alvarez krabde zich achter de ooren.

— Om u de waarheid te zeggen, meester — ik heb er natuurlijk niet op gerekend, dat wij den buit weder terug zouden moeten brengen.

— Hoeveel schilderijen waren het ongeveer?

— Acht in het geheel, meester, en van zes weet ik mij, nu ik er nog eens over nadenk, de juiste plek wel te herinneren.

— Zooveel te beter! Wij moeten er dan maar op hopen, dat Raffles de verandering niet aanstonds zal opmerken. Want ik bezweer het je, Alvarez — ik zal geen minuut verloren laten gaan om mij bloedig op mijn doodsvijand te wreken.

Het gelaat van professor Shydrift had onder het spreken van deze woorden zulk een vreeselijke uitdrukking gekregen, dat Alvarez, die toch reeds menige misdaad op zijn geweten had, het bloed in zijn aderen voelde verstijven.

— Wanneer dus alles is teruggebracht, hernam Shydrift, vraagt een uwer in de buurt den naam van den eigenaar. En als ik dan zijn beste vrienden in Parijs ken — dan zal de rest van een leien dakje loopen. En ga nu maar, want ik moet mijn plannen uitwerken. Ik

verwacht je overmorgen terug, om rapport uit te brengen!

Alvarez nam afscheid en Shydrift begaf zich weder ter ruste, het hart dorstend naar wraak, en vervuld van de krankzinnigste moordplannen.

Gedurende den volgenden nacht werd al het geroofde goed, zonder dat zich iets bijzonders voordeed, weder naar het huis aan den Boulevard de Clichy teruggebracht.

Het was een zeer donkere en stormachtige avond, en de voorbijgangers waren te tellen.

Alvarez gebruikte bijna drie uren om alles in huis in juist denzelfden toestand te brengen, als waarin hij het gevonden had.

Het paneel werd weder teruggetrokken, nadat de doozen met de pruiken weder op dezelfde plaats waren neergezet.

De flacon met odeur werd bijgevuld, het zilver weder in het buffet gelegd, en de schilderijen werden opgehangen.

Op het laatste oogenblik was Alvarez ook de plek ingevallen, waar de twee laatste doeken hadden gehangen.

Daar hij het deurslot met zijn looper had open gekregen, viel er van braak niets te bespeuren.

Het eenige moeilijke was het herstellen van den doorgesneden electrischen draad.

Maar ook deze werd op onzichtbare wijze gelascht door een electricien, die lid van de bende van de „Jakhalzen” was.

— De meester kan tevreden zijn! bromde Alvarez, toen het werk was afgelopen, ofschoon ik voor mij moet bekennen, dat ik het zonde vind voor al de moeite. Maar, ik geloof, dat die man liever een half miljoen zou verliezen, dan van zijn wraak afstand te moeten doen!

Omstreeks twee uur in den middag van den volgenden dag begaf Joan Alvarez zich weder naar het huis van den gewaanden makelaar.

Shydrift was opzettelijk den geheelen dag thuis gebleven, teneinde zijn adjudant, wiens diensten hij reeds op prijs had weten te stellen, niet mis te loopen.

— Alles goed gegaan, Alvarez? vroeg hij dadelijk.
— Uitstekend, meester!

— Is alles weder op zijn plaats teruggebracht?

— Alles! Raffles zal zeer goede oogen moeten hebben, en een fijnen neus, als hij er achter komt, dat men in zijn woning ongevraagd een bezoek heeft gebracht.

— En — heb je den naam van den zoogenaamden Engelschen graaf ontdekt?

— Dat heb ik, meester! antwoordde Alvarez trotsch.

— Hoe heet hij?

— Graaf Francis Dumbleton!

— Mooi zoo! riep Shydrift uit. Francis Dumbleton. Ik zal dien naam niet spoedig vergeten! Weet je soms nog meer?

— O, ja! Ik heb mijn licht in de buurt van het huis opgestoken en men heeft mij alle inlichtingen verstrekt, die ik maar verlangen kan!

— Zeg eens op! beval Shydrift.

— De graaf vertoefte maar hoogst enkele malen in zijn huis! Meestal is hij er niet langer dan een volle week achter elkaar, gedurende het jachtseizoen. Hij schijnt vaak te worden uitgenoodigd door eenige adellijke vrienden, die in de buurt van Parijs groote jachtterreinen bezitten.

— Ken je den naam van die vrienden? vroeg Shydrift haastig.

— Ja, de voornaamste is Markies de Grandpré!

— Ei, ei! bromde Shydrift in zich zelf. Markies de Grandpré. Mijnheer Raffles zoekt het vrij hoog. Welnu, mijn waarde heer, Markies de Grandpré zal je dezer dagen nog eens uitnoodigen — voor een jacht, waarvan je waarschijnlijk nimmer zult terugkeeren!

Een hatelijke grijns krulde de lippen van den Koning der Misdadigers, toen hij deze woorden sprak.

Hij begon het vertrek op en neer te loopen, schijnbaar in gedachten verdiept.

Toen zeide hij:

— Luister eens, Alvarez! Er zijn zeker schrandere mannen onder de bende der Jakhalzen?

— Zeer schrandere, meester!

— Zijn er bij, die goed andermans handschrift kunnen namaken?

— Wel een half dozijn!

— Uitstekend! Zorg, dat je een of ander schriftstuk in handen krijgt door Markies de Grandpré geschreven! Ik zal een uitnoodiging richten tot Raffles en een van de „schriftkundigen” moet de uitnoodiging in het handschrift van den Markies overschrijven.

Alvarez had eenigszins verbaasd toegeluisterd.

— Maar dat bedrog zal aanstonds uitkomen, meester, zoodra Raffles met den markies gesproken heeft!

— Hij zal niet met hem spreken! hernam Shydrift kalm.

— Maar.....

— Ik herhaal, dat hij niet met hem zal spreken! Het

toeval is ons gunstig, Alvarez. Ik weet namelijk, dat Markies de Grandpré overmorgen op reis gaat! Welnu, wat is dus natuurlijker, dan dat hij Raffles een telegram zendt?

— Maar dan komt hij in het geheel niet in Frankrijk! riep Alvarez uit.

— Toch wel! vervolgde Shydrift. Dat telegram wordt zoo laat verzonden, dat hij het pas ontvangt als hij aan het Gare du Nord aankomt! Wij weten dan meteen wie Graaf Dumbleton is!

Alvarez keek Shydrift met groote oogen aan.

— Begrijp je het nog niet? vroeg deze ongeduldig. Het is toch tamelijk eenvoudig. De telegramjongen loopt langs den trein en roept den naam van den graaf

af, benevens dien van den afzender van het telegram. Een paar van onze mannen blijven bij het tourniquet staan en de telegramjongen, natuurlijk een der onzen, geeft hun een teeken zoodra hij den man beet heeft voor wien het telegram bestemd is.

— Dat is uitstekend gevonden, meester! riep Alvarez nu uit. Ja, zoo moet gij slagen!

— Niet waar? bromde Shydrift, terwijl hij tevreden in de handen wreef.

En daarop vervolgde hij op dreigenden toon:

— Wacht maar, mijnheer Raffles, je hebt mij van het leven willen berooven, niet waar? De Bijbel zegt immers: oog om oog en tand om tand? Welnu, je zult de waarheid van die spreuk ervaren!

HOOFDSTUK V.

Raffles vertrekt naar Parijs.

Twee dagen later stonden twee chique gekleede heeren gereed voor de reis, in de vestibule van een prachtige villa in de Regentstreet.

Het waren John Raffles en zijn vriend Charly Brand.

De Groote Onbekende had de uitnoodiging van Markies de Grandpré twee dagen geleden ontvangen.

De brief was bezorgd op het kleine landgoed van Graaf Dumbleton en van daar verzonden naar de Windsorclub, waar hij was afgehaald door een bediende van den graaf, die niemand anders was dan Charly Brand.

Vóór het huis stond een reusachtige auto, beladen met twee groote koffers, gereed.

Achter het stuurwiel was Henderson gezeten, de reusachtige chauffeur van Lord William Aberdeen, onder welken naam Raffles zijn prachtige villa in Regentstreet bewoonde.

De Groote Onbekende wierp door de openstaande deur een blik naar buiten.

Ofschoon het nog vroeg in de lente was, scheen de zon reeds met kracht.

Alles voorspelde een heerlijken dag.

— Wij treffen het goed, Charly! riep Raffles vroo-

lijk uit, terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte.

— Je hebt gelijk — wij hadden het niet beter kunnen treffen! beaamde Charly. Wil je wel gelooven, dat ik verheugd ben, dat je er weer eens op uit trekt?

— Hoe zoo? vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat het mij toeschijnt, dat je stemming in de laatste dagen weinig opgewekt was.

— Wel, dat is niet zoo verwonderlijk! hernam Raffles op ernstigen toon. Als men meent, zijn doods-vijand naar de andere wereld te hebben gezonden, voor wien men ieder oogenblik van zijn leven moet vreezen, dan is het geen aangename gewaarwording, naderhand te vernemen, dat hij in het geheel niet dood is!

— Maar weet je dat wel zeker? vroeg Charly.

— Dacht je soms, dat zijn vrienden zich de moeite zouden hebben gegeven zijn lijk weg te halen? vroeg Raffles. Neen, ik ben er van overtuigd, dat hij nog in leven is!

— Maar wij hebben toch wekenlang niets van hem gehoord! hield Charly aan.

— Dat behoeft je niet te verwonderen. De wonde, die ik hem had toegebracht, was in ieder geval zoo ernstig, dat zijn genezing zeker eenige weken heeft geduurd.

Raffles sloeg grimmig met zijn rieten wandelstokje naar den denkbeeldigen vijand en bromde:

— De schurk moet een stalen pantserjak onder zijn kleederen hebben gedragen, anders zou hij zeker reeds zijn op de plaats, waar hij al lang had behooren te wesen. Maar kom, beste jongen, de auto staat reeds te wachten en wij hebben niet veel tijd.

De beide mannen wuifden Gaston, den ouden kamerbediende, een vriendelijk vaarwel en stapten in de gereedstaande auto.

Zij zouden niet van den trein gebruik maken, maar de groote, snelle wagen zou hen direct naar Dover brengen.

Zij kwamen in de havenstad aan, ongeveer een half uur vóór het vertrek van de Kanaalboot.

— Je kunt nu weder terug rijden, Henderson, zoó richtte Raffles zich tot den chauffeur, want wij nemen de auto ditmaal niet mede.

— Dat is jammer genoeg, Mylord! riep de chauffeur op teleurgestelden toon.

— Het gaat niet anders, Henderson! zeide Charly lachend. Men kan nu eenmaal niet jagen, in een auto gezeten!

— Dan is dat een bewijs, dat de jacht niet deugt, mijnheer Brand! merkte Henderson ernstig op.

— Het is mogelijk, mijn beste Henderson, hernam Charly. Je kunt wel gelijk hebben.

Het uur van het vertrek naderde en de beide vrienden begaven zich aan boord, nadat Raffles aan den chauffeur had opgedragen, zich in ieder geval steeds gereed te houden, daar het niet geheel en al was uitgesloten, dat hij hem toch nog met den wagen zou laten overkomen.

Tien minuten later stak de boot van wal.

De overtocht had zonder eenig incident plaats.

Omstreeks vier uur in den middag legde de boot in de haven van Gala aan.

De trein voor Parijs stond reeds gereed.

De beide vrienden namen in een geheel ledige coupé der eerste klasse plaats en even later nam de reis naar Parijs een aanvang.

Raffles scheen in een opgewekt humeur te verkeer en Charly zag met genoegen, dat de wolk van droefgeestigheid, die gedurende een paar weken op zijn gelaat gelegen had, langzaam begon op te trekken.

— Ken je Markies de Grandpré al lang? vroeg Charly, toen de trein zich in beweging had gezet.

— Ja — reeds geruimen tijd! Hij is een dier weinige mannen, om wiens wille ik een ander zou willen zijn,

dan ik ben! Een man van eer moet er trotsch op zijn hem onder zijn vrienden te rekenen. Hij is het echte specimen van den Franschen adel — wel fier op zijn afkomst, maar toch goedgehartig zonder nederbuigend te zijn, met een zeer hoog ontwikkeld gevoel van eer, buitengewoon begaafd in verschillende takken van kunst en een volleerd sportman.

— Hoe oud is hij?

— Een jaar of veertig!

— Zie je hem vaak?

— Tegenwoordig maar zelden! Maar toch kom ik nog ieder jaar bij hem jagen! Ik moet evenwel zeggen, dat dit steeds in den herfst gebeurde, en dat hij mij nog nooit in het begin van de lente heeft uitgenoodigd.

— Hij is zeker zeer rijk?

— Buitengewoon! Maar hij maakt van zijn rijkdom een goed gebruik. Hij besteedt een groot gedeelte van zijn jaarlijksch inkomen aan het steunen van jonge, veelbelovende, maar arme kunstenaars, aan het uitvoeren van dure wetenschappelijke werken, aan het uitzenden van expedities naar nog onbekende landen, en zoo voort!

— Dus juist als jij! riep Charly uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Hij doet het met geld, dat zijn vader hem naliet, ik doe het met geld, dat ik gestolen heb! zeide hij op bitteren toon.

— Dat is immers precies hetzelfde! zeide Charly schouderophalend.

— Misschien! zeide Raffles kortaf.

Beide vrienden zwegen even en toen vervolgde Charly:

— Ik ben vergeten, waar het landgoed van je vriend den markies gelegen is.

— Dicht bij Laon, op ongeveer drie uur sporens van Parijs!

— Het is zeker zeer uitgestrekt?

— Ja, het is een der grootste landgoederen van die streek. Men kan er uren rondwalen, zonder alles te hebben gezien en bewonderd.

De beide vrienden bleven zoo nog geruimen tijd doorpraten, en voor zij er zich goed van bewust waren, reed de trein reeds met donderend geraas onder de kap van het Gare du Nord.

Nog vóór de trein geheel stilstond, opende Raffles het portier van den D-wagen en sprong op het perron, om naar een kruier om te zien!

Het was toen half twaalf in den nacht.

Het station was helder verlicht door de talrijke elektrische lampen en duidelijk kon men achter het tourniquet de personen zien staan, die hun vrienden of bloedverwanten van den trein kwamen halen.

Spoedig was het perron met reizigers overdekt, die zich naar het tourniquet haastten.

Plotseling klonk boven het geroesemoes van het station een schelle jongensstem uit, die riep:

— Een telegram voor graaf Dumbleton! Een telegram voor graaf Dumbleton!

Raffles stak de hand op.

— Hierheen, jongen! riep hij.

De telegramjongen kwam toesnellen, en overhandigde hem het telegram.

Toen bleef hij op eenigen afstand staan, blijkbaar wachtend op een fooi, terwijl hij zijn kleine, zwarte oogen geen oogenblik van het gelaat van den Engelschman afwendde.

Raffles stak de hand in zijn vestzakje en gaf den jongen wat klein geld.

Deze verwijderde zich langzaam.

Raffles maakte snel het telegram open en doorliep den inhoud.

Hij slaakte een kreet van teleurstelling.

— Wat is er? vroeg Charly, die naderbij was gekomen.

— De Grandpré is wegens zeer ernstige zaken hedenavond uit Parijs weggeroepen!

— Dat is jammer!

— Hij keert pas over drie dagen terug, en verzoekt mij zoolang op hem te willen wachten.

— Maar kun je toch niet dadelijk naar zijn landgoed gaan? vroeg Charly.

Raffles glimlachte.

— Hoor eens, beste jongen, jij bent nog zeer jong en ik ben ook nog niet zoo verbazend oud. Wij zijn de eerste gasten, naar hij mij schreef, en zijn vrouw is jong en mooi — het zou dus niet voegzaam zijn als wij haar tijdens zijn afwezigheid kwamen lastig vallen.

— Je hebt gelijk, Edward! Dat zou zeker niet overeenkomstig de etiquette zijn! merkte Charly lachend op. Maar waar zullen wij dan heen gaan?

— Waarheen anders dan naar mijn huis op den Boulevard de Clichy; het is het dichtste bij — en al was het dat niet, daar woon ik steeds als ik de rol vervul van Graaf Dumbleton.

De beide vrienden hadden deze woorden fluisterend gewisseld, terwijl zij eenigszins achter waren gebleven, zoodat de meeste reizigers het tourniquet reeds gepasseerd waren.

Raffles vouwde het telegram op en stak het in zijn zak.

Op dat oogenblik kwam er een kruier op hen toe.

— Koffers dragen, heeren? vroeg hij in een taal, die Engelsch moest verbeelden.

Raffles knikte.

Hij gaf hem het reçu van zijn bagage en zeide:

— Naar een auto!

Langzaam wandelden de beide vrienden naar het tourniquet.

De reizigers waren reeds in alle richtingen verdwenen.

Aan den uitgang stonden nog slechts enkele mannen, blijkbaar leegloopers, of lieden, die op een vrachtje loerden.

Onder aan de trap, die naar het restaurant leidt, stond de telegramjongen.

Hij was in gesprek met een paar mannen in een blauwe kiel, blijkbaar kruiers.

De beide vrienden gaven hun reisbiljet af en begaven zich naar de standplaats van de auto's, die links van het station onder de groote kap geschaard stonden.

De kruiers, geholpen door een kameraad, kwam met de twee groote koffers aansleepen.

Zij werden op het imperiaal van de auto geplaatst.

Raffles gaf den chauffeur het adres van zijn huis op.

Hij merkte niet op, dat de kruier de ooren gespist had en het adres had verstaan.

En hij zag evenmin, dat de man zich, toen de auto wegreed, haastig naar het kleine groepje onder aan de trap spoedde!

En John Raffles wist niet, dat hij zoeven zelf zijn identiteit had verraden aan zijn doodsvijand, professor Shydrift!

HOOFDSTUK VI.

Een verrassende ontdekking.

De huur-auto bracht de beide vrienden in korten tijd naar het huis aan den Boulevard de Clichy.

— Kun je die koffers naar binnen dragen, goede vriend? vroeg Raffles.

De chauffeur krabde zich achter het oor.

— Het mag niet, mijnheer — wij mogen onzen wagen niet verlaten — maar.....

— Maar voor een paar francs extra zoudt gij over die bezwaren wel heenstappen! vulde Charly lachend den zin aan. Ga je gang maar, ik zal wel bij de auto wacht houden.

Met behulp van den jongen man sjarde de chauffeur de beide koffers van het imperiaal en droeg ze door den voortuin naar de deur.

Raffles had haar reeds geopend, en dadelijk liet zich een schel alarmsein ergens achter in het huis hooren.

Charly kwam naderbij en riep uit:

— Dat is mijn schuld! Ik heb, toen wij hier voor het laatst waren, de alarminrichting niet afgesteld!

— Het doet er niet toe, mijn jongen! hernam Raffles. Dat is een bewijs, dat alles in orde is.

Hij trad naar binnen en draaide het electrisch licht aan.

De bagage was nu binnen gebracht, de chauffeur werd betaald en de buitendeur viel weder in het slot.

Aanstands hield het geratel van de electrische schel op.

Raffles en Charly ontdeden zich van hun goed, hetwelk zij aan een van de kapstokken hingen.

De Groote Onbekende raadpleegde zijn horloge.

— Heb je honger? vroeg hij.

— Eigenlijk wel wat! antwoordde de jonge man.

— Nu, wij kunnen aanstands nog wel ergens gaan soupeeren! Het is nog geen half één! merkte Raffles op. Maar eerst moeten wij ons wat verfrisschen na die vermoeiende reis.

Raffles wilde de trap opgaan, toen hij plotseling bleef stilstaan.

Zijn blik was op een der schilderijen gevestigd, die aan den muur hingen.

Charly volgde de richting van zijn blik.

— Waar kijk je zoo naar? vroeg hij verbaasd.

— Naar dat schilderij daar!

— Wat is er voor bijzonders aan?

— Aan het schilderij zelf niets, maar het hangt scheef!

Charly keek wat nauwkeuriger toe.

— Dat zie ik volstrekt niet! zeide hij toen.

Raffles glimlachte.

— En toch verzeker ik je, dat het scheef hangt! zeide hij. Nu is het waar, dat ik voor dergelijke dingen een bijzonder fijn gevoel of liever gezicht heb! Nu, het schilderij is waarschijnlijk door het dreunen van de omnibussen een weinig scheef gezakt.

De beide vrienden gingen nu de trap op en traden de eetzaal binnen.

Ook hier draaide Raffles het electrisch licht om.

Hij wierp een blik om zich heen en wreef zich in de handen.

— Zie je er tegenop om geconserveerde levensmiddelen te nuttigen? vroeg hij.

— Als ze uit jouw provisiekast komen, zeker niet! antwoordde Charly.

— Wat zou je er dan van zeggen als wij eens kalm thuis bleven?

— Maar ik vind het uitstekend! riep de jonge man uit. Je weet, dat ik een voortreffelijke kok ben en in je wijnkelder zal wel iets te drinken te vinden zijn!

Raffles knikte.

— Dan blijven wij thuis!

Hij liep naar het groote buffet toe en trok een der laden open.

Het volgend oogenblik slaakte hij een onderdrukten kreet van verbazing.

Charly kwam toelopen.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij.

— O, niet veel bijzonders! hernam Raffles luchtig. De zilveren lepels liggen nu in de rechterlade, en ik meen zeker te weten, dat zij in de linker lagen, toen wij het huis verlieten.

— Maar, Edward! riep Charly nu lachend uit. Dat is toch ruim een half jaar geleden!

— Een half jaar beteekent niets voor iemand, die een goed geheugen heeft! hernam Raffles kortaf. Nu, ik zal mij wel vergissen. Wil jij de tafel dekken, dan ga ik mij vast in de slaapkamer een weinig opknappen.

— Ga je gang maar — ik kom aanstonds bij je!

Raffles verliet het vertrek en begaf zich naar zijn slaapkamer.

Hij ontdeed zich van zijn reiskleederen, wiesch zich het gelaat en de handen en stak zich in een gemakkelijk huisjasje.

Charly was onderwijl druk bezig met het dekken van de tafel.

Hij spreidde er het fijne damasten tafelkleed over uit, zette borden en glazen neer, legde lepels en vorken naast de borden en overzag toen met een tevreden blik zijn werk.

Zacht fluitend begaf hij zich naar de slaapkamer van zijn meester.

Toen hij binnentrad, zag hij Raffles met een eigenaardige, loerende uitdrukking op zijn gelaat voor zijn toilettafel staan.

De jonge man kende deze uitdrukking zoo goed, dat hij op dezelfde plek bleef stilstaan en ongerust vroeg:

— Wat is er nu weer, Edward — wat doe je vreemd?

— Doe ik werkelijk vreemd? vroeg Raffles, terwijl een zonderlinge glimlach zijn lippen deed krullen. Misschien is er wel aanleiding toe.

Hij hield Charly den geopenden, prachtig geslepen kristallen flacon onder den neus, welken hij van de tafel had genomen, en vroeg:

— Waar ruikt dat naar?

Charly rook aandachtig aan den flacon.

— Ik zou zeggen, dat het een gemengde lucht is! zeide hij toen, maar de Jockey Club overweegt!

— Je hebt het goed geraden, beste Charly! hernam Raffles. Nu moet je weten dat ik een hartgrondigen afkeer heb van alle sterk riekende odeuren en vooral van Jockey Club. Ik gebruik ze nimmer! Deze flacon was dan ook, daarop durf ik wel zweren, voor de helft gevuld met Lavendelwater toen ik deze kamer voor het laatst betrad.

Charly deed een stap achterwaarts en verbleekte.

Als onwillekeurig wierp hij een onderzoekenden blik om zich heen.

De kamer scheen hem sedert eenige oogenblikken een ander aanzien te hebben verkregen, zoo zeer kwam hij onder den indruk van Raffles' woorden.

Toen vroeg hij zachtjes:

— Ben je zeker van wat je zegt?

— Volmaakt zeker! In dergelijke dingen vergis ik mij nooit. Je begrijpt wel, dat iemand in mijn omstandigheden over een stalen geheugen moet beschikken.

Er heerschte een gedrukt stilzwijgen.

Toen zette Raffles den flacon weder weg en drukte op het uitstekende gedeelte van den spiegelrand.

— Ik moet weten wat dat beteekent! bromde hij.

Het paneel schoof terzijde!

Raffles ontstak een electriche zaklantaarn en trad de verborgen kast binnen.

— Geef eens een stoel! zeide hij toen.

Charly kwam met een stoel aandragen.

Raffles ging er op staan, hield de zaklantaarn ter hoogte van de doozen met pruiken en bekeek aandachtig hun oppervlak.

Toen kwam hij langzaam weder van den stoel af en keek Charly doordringend aan.

— Die doozen zijn verzet geweest! zeide hij op dof-fen toon.

Charly durfde niet antwoorden.

Hij had het gevoel alsof er in het groote leege huis een onzichtbare vijand op hen loerde.

Raffles scheen zijn gedachten te raden.

— Wij zullen het eten nog even uitstellen, beste jongen! zeide hij met een kort lachje, terwijl hij de hand in zijn zak stak en zijn browning greep.

— Wat wil je doen? vroeg Charly, die eveneens zijn revolver ter hand nam.

— Wij zullen eens een onderzoek gaan instellen! Kom, ga mee!

De onderzoekingstocht door het huis begon.

Zij staken overal het licht op, keken achter de gordijnen, openden de kasten, doorzochten de bergplaat-sen en daalden zelfs in den kelder af, steeds de revolver voor zich uit houdend, en zoo zacht loopend, dat zij zelfs elkanders schreden niet hoorden.

Van tijd tot tijd wierp Raffles een blik op een of ander voorwerp en bromde dan binnensmonds enkele woorden, welke Charly niet verstond.

Bij twee zilveren vazen, die op ebbenhouten consoles stonden bleef hij even staan.

— Die vazen zijn verzet! zeide hij.

— Hoe weet je dat? vroeg Charly.

— Zie zelf maar — op de plek waar zij oorspronkelijk stonden heeft natuurlijk geen stof kunnen neervallen. De laag stof daaromheen daarentegen is tamelijk dik! Welnu, je kunt duidelijk zien, dat de vaas niet

weder precies in het midden is neergezet en wel aan dit dunne sikkeltje, waar de stof veel minder dik is. Dat laagje ligt daar zeker niet langer dan hoogstens een paar dagen!

— Je hebt gelijk! zeide Charly met gesmoorde stem. Maar wat — wat is er dan toch gebeurd?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is nog al duidelijk! zeide hij. Er zijn hier tijdens onze afwezigheid nachtelijke bezoekers geweest.

— Zijn hier inbrekers geweest? riep Charly uit.

— Zonder eenigen twijfel! antwoordde Raffles op grimmigen toon. Maar het waren zeer bijzondere inbrekers — zij hebben namelijk alles netjes weder op zijn plaats teruggebracht en zelfs hun uiterste best gedaan, het zoo goed te doen voorkomen, alsof er hier volstrekt niets bijzonders was gebeurd. En juist dat verontrust mij!

De beide vrienden hadden nu het geheele huis van onder tot boven doorzocht.

Charly had een paar blikken verduurzaamde levensmiddelen geopend en gereedgemaakt op het electrisch kooktoestel in de groote keuken.

Uit den kelder had hij een paar flesschen wijn gehaald.

De beide vrienden zaten nu aan tafel, maar het gesprek was verre van opgewekt.

Tusschen de beide wenkbrauwen van den Grooten Onbekende liep een diepe plooi.

Hij dacht blijkbaar ingespannen na.

Plotseling stak hij de hand in zijn zak en haalde zijn portefeuille te voorschijn.

Met koortsachtige haast begon hij de brieven te doorzoeken welke zij bevatte.

— Je hebt toch je eigen portefeuille niet bij je? riep Charly verschrikt uit.

— Neen, dit is de rood marokijnen portefeuille van Graaf Dumbleton! antwoordde Raffles. Er zitten slechts brieven in, die aan hem gericht zijn!

— Wat zoek je eigenlijk?

— De uitnoodiging van Markies de Grandpré, en nog iets anders... He, hier heb ik het al!

— Wat is dat? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Een brief, dien de markies mij verleden jaar schreef.

Raffles legde de beide brieven naast elkaar en haalde zijn vergrootglas te voorschijn.

Bijna tien minuten onderwierp hij de uitnoodiging zoowel als den brief van den markies, aan een nauwkeurig onderzoek.

Toen hief hij het hoofd op en keek Charly zwijgend aan, terwijl zijn groote grijze oogen eigenaardig schitterden.

— Ik was er al bang voor! zeide hij eindelijk.

— Wat is er dan?

— Die uitnoodiging is nageemaakt!

— Wat bedoel je? Is zij dan niet van den Markies de Grandpré?

— Hij heeft er stellig part noch deel aan. De uitnoodiging is opgesteld door iemand die het handschrift van mijn vriend op voortreffelijke wijze heeft nagebootst.

— Maar met welk doel dan toch! riep Charly uit.

— Natuurlijk om mij in een valstrik te lokken!

— Maar hoe wist de man die je uitnoodiging maakte je adres en je naam te Londen? Hoe wist hij dat de markies je vroeger herhaaldelijk heeft uitgenoodigd?

— Het antwoord op die vraag lijkt mij al heel gemakkelijk! Een aantal boeven heeft hier ingebroken, zeer waarschijnlijk leden van een of andere bende. Door een of ander ongelukkig toeval moeten zij de geheime kast in mijn slaapkamer hebben ontdekt. Voor schrandere mannen lag de gevolgtrekking voor de hand, dat Graaf Dumbleton zeker niet degeen was, voor wien hij zich uitgaf! En nu is er maar één man die aanstonds de combinatie heeft kunnen maken, dat John Raffles hier achter moest zitten — een man, wiens vernuft nog gescherpt wordt door zijn haat en zijn wraakzucht...

— Professor Shydrift! kreet Charly.

— Hij, en niemand anders! riep Raffles op woesten toon. Ik heb altijd wel vermoed, dat hij de vlucht naar Parijs zou nemen, om hier zijn misdadige praktijken voort te zetten, zoodra hij geheel hersteld zou zijn!

— Dan was die telegramjongen een lid van de bende! riep Charly uit.

— Evengoed als de kruier! voegde Raffles er aan toe. O, zij hebben het prachtig aangelegd. Shydrift heeft bevel gegeven om aanstonds den geroofden buit weder terug te brengen, den draad van de alarmschel te herstellen, kortom alles in het werk te stellen opdat ik geen argwaan zou koesteren.

— Het was misschien beter geweest, Edward, als je het telegram niet had aangenomen! zeide Charly op zachten toon.

Raffles stiet een kort lachje uit.

— Ja, als iemand altijd aanstonds op verraad verdacht was! Ik erken het, ik heb een domheid begaan en ik heb zelf mijn identiteit verraden, maar er valt

nu niets meer aan te doen, wij moeten ons er in schikken.

— Zouden de schelmen ons gevolgd zijn?

Raffles antwoordde niet.

Hij stond van de tafel op en liep naar het venster, dat slechts door een dik gordijn was afgesloten.

— Draai het licht uit! beval hij.

Charly draaide den schakelaar van het electriche licht om.

Het vertrek was nu in dichte duisternis gehuld.

Voorzichtig schoof Raffles de gordijnen zeer weinig van elkaar en wierp een blik door de kier.

Vijf minuten bleef hij onbeweeglijk naar buiten starren.

Toen liet hij het gordijn weder vallen.

— Draai nu het licht weder op! zeide hij.

Charly gehoorzaamde en schrok van de uitdrukking van woede en wraakzucht, welke hij nu op het gelaat van zijn meester zag.

— Je vroeg mij, of ze ons gevolgd hebben? riep Raffles uit. Wel, zij zwerven om het huis als jakhalzen om een nog niet geheel dooden kameel!

HOOFDSTUK VII

De aanval.

Even bleven de beide vrienden zwijgend tegenover elkaar staan.

Maar toen hief Raffles met een ruk het hoofd op.

Zijn oogen schitterden en zijn dunne neusvleugels trilden.

— Maar ben ik dan een oud wijf geworden? riep hij uit. Ben ik bevreesd voor een half dozijn schurken? Ha, ha — laten zij maar opkomen! Zij zullen ervaren wie John Raffles is!

— Verwacht je een overval, Edward?

— Zeker! Nog hedennacht! Shydrift moet natuurlijk vreezen, dat het bedrog spoedig zal uitkomen en hij wil zich dus zoo spoedig mogelijk van mijn persoon meester maken.

— Hoeveel heb je er geteld? vroeg Charly.

— Vijf of zes man!

— Was hij er zelf bij?

— Shydrift meen je? Ik weet het niet zeker, want hij zal zeer waarschijnlijk zijn baard wel hebben afgeschoren, die hem ten allen tijde zou verraden. Maar ik geloof het wel!

Raffles wreef zich verheugd de handen.

— Beste Charly, ik gevoel mij vol strijd lust. Wij zijn in ieder geval in de meerderheid, want wij zijn gewaarschuwd en een bekend Fransch spreekwoord zegt: dat een man die gewaarschuwd is voor twee telt. Wij zijn dus reeds met ons vieren, wij hebben goede wapens, en wij zullen ons weten te bedienen van de kleine geheime inrichtingen, welke dit huis rijk zijn. Kom, laat ons

dadelijk aan het werk gaan.

— Zouden zij door de buitendeur binnenkomen? vroeg Charly.

— Daar is natuurlijk geen sprake van. Zij moeten reeds de ervaring hebben opgedaan met de alarmbel, die zij zoo handig gerepareerd hebben en waarvan zij den draad onmogelijk kunnen bereiken, alvorens de deur te hebben geopend. Neen, zij zullen natuurlijk van een der ramen gebruik maken!

— Zullen wij ons ter ruste begeven?

— Dat wil zeggen — wij zullen ons naar onze slaapkamer begeven. Ontkleed je echter niet, want wie weet is het noodzakelijk, dat wij eenigszins overhaast den aftocht blazen.

— Als hij de politie maar niet in den arm heeft genomen.

— Daar vreesde ik ook een oogenblik voor, maar dat zal hij niet doen, dan in het uiterste oogenblik. Kom, ga mee!

De beide vrienden verlieten het vertrek, nadat Charly het licht had uitgedraaid.

Zij begaven zich naar hun slaapvertrekken, die door een groote deur met elkaar in verbinding stonden.

Ieder van deze vertrekken had twee ramen, die op den zijtuin uitzagen en die uitkwamen op een smal balkon, hetwelk langs de geheele breedte van het huis liep.

Aan weerszijden van dit balkon bevond zich een stalen brandladder, die tot op een paar meters van den grond reikte.

De beide vrienden keken hun wapens zorgvuldig na en nadat zij alle voorbereidselen hadden getroffen, draaide Raffles het electriche licht uit.

Maar ieder der beide vrienden hield zijn lantaarn bij de hand.

Charly had zich niet naar zijn eigen kamer begeven, maar post gevat achter het gordijn, hetwelk den ingang naar de badkamer afsloot.

Het was doodstil in het groote huis.

De wind, die des avonds tamelijk hevig was opgestoken, was weder gaan liggen en men kon duidelijk alle geluiden hooren, die zich buiten het huis lieten vernemen.

Het was omstreeks half drie in den nacht, toen het geoeffende oor van John Raffles een licht gerucht vernam, over welks aard hij zich geen oogenblik kon vergissen — er werd ergens in huis behoedzaam een raam opgeschoven.

Toen bleef het weder even stil.

— Ga eens spoedig zien, met hoeveel zij zijn, Charly, beval Raffles. Zij zijn aan den achterkant van het huis bezig. Als je je voorzichtig verdekt achter het raam in den erker opstelt, dan moet je hen kunnen zien, zonder dat zij jou ontdekken! Haast je wat en kom dadelijk terug!

Charly verliet snel zijn schuilplaats en begaf zich naar den erker, die zich op een der hoeken van dezelfde verdieping bevond.

Met groote behoedzaamheid schoof hij het gordijn een weinig terzijde.

Hij kon nu duidelijk de geheele achterzijde van het groote huis zien.

De maan was achter de wolken te voorschijn gekomen en bescheen de vijf donkere gedaanten die voor het benedenraam stonden en blijkbaar overleg met elkander pleegden.

Charly bleef slechts even staan kijken.

Zoodra hij zag, dat een der kerels aanstalten maakte naar binnen te klimmen, verliet hij haastig zijn observatiepost en begaf zich weder naar de slaapkamer.

— Het zijn vijf mannen! fluisterde hij.

— Niet meer? zeide Raffles, en er lag eenige verontwaardiging in zijn stem. Vijf man om ons beiden te vangen of misschien wel te vermoorden? De heeren zijn een weinig brutaal!

— Vergeet niet, dat zij verwachten, ons in den slaap te overrompelen! merkte Charly op.

— Je hebt gelijk — maar stil nu — ik moet nu luisteren — ga weder achter je gordijn!

Charly zocht zijn schuilplaats weder op.

Geruimen tijd was er niets te hooren.

Men zou kunnen vermoeden, dat de ellendelingen hun voornemen hadden opgegeven.

Maar Raffles wist wel beter.

Hij kende Shydrift en hij wist dat zijn doodsvijand hemel en aarde zou bewegen om een einde te maken aan het leven van den man, die niet alleen zijn geheimen had verraden, en het hem onmogelijk had gemaakt te Londen te blijven wonen, maar door wiens toedoen zelfs zijn leven gevaar liep.

De Koning der Misdadigers was als een boa constrictor, die de prooi niet meer loslaat, waarom zij eenmaal haar kronkels heeft geslagen.

En toch, ondanks dit alles kon Raffles niet nalaten de schranderheid te bewonderen van dezen Duivel in menschengedaante, waarmede hij zijn spoor had weten te hervinden.

Raffles dacht nog over dit alles na, toen zijn aandacht opnieuw getroffen werd door een zacht geluid, dat ieder ander dan hem zeker zou zijn ontgaan.

Het was een traptrede die zeer zachtjes kraakte onder den voet van een der indringers.

Raffles verliet nu de plek waar hij tot dusverre gestaan had en begaf zich naar een plek dicht bij een der groote ramen, waar het onmogelijk was hem te ontdekken.

Hier deed hij zijn masker voor.

Het bleef weder eenigen tijd stil, want blijkbaar wilden de bandieten zich overtuigen, dat hun slachtoffer niet was gewekt door het kraken van de treden.

Raffles spitste de ooren.

Hij hoorde nu een zeer zacht krassend geluid over het paneel van de slaapkamerdeur.

Blijkbaar hadden de indringers licht ontstoken, want nu en dan drong een flauw schijnsel door het sleutelgat in het slaapvertrek.

Indien het licht ware geweest en Charly had zich niet achter het gordijn bevonden, dan zou hij hebben kunnen zien, dat er een raadselachtig glimlachje om de lippen van den Grooten Onbekende speelde.

Nu werd er blijkbaar een looper in het slot der deur gestoken.

En in het diepst van zijn hart moest Raffles de handigheid bewonderen van de mannen die kwamen om hem te vermoorden en die zoo zacht te werk gingen, dat hij zeker niets zou hebben vernomen indien hij zich in slapenden toestand had bevonden.

Nu ging de slaapkamerdeur zeer, zeer zachtjes open. Het schijnsel was verdwenen.

Raffles omklemde met de eene hand zijn revolver en strekte de andere uit naar een electrischen knop, die zich naast een der raamkozijnen bevond.

Hij had een klein zilveren fluitje tusschen de lippen genomen, dat aan een dun koord om zijn hals hing, en hield de deur scherp in het oog, waarvan de witte kleur zwakjes afstak tegen het donkere behang.

Het volgend oogenblik snerpte een schel gefluit.

Bijna tegelijkertijd werd de kamer helder verlicht.

Een kreet van woede klonk uit den mond der vijf indringers.

Met opgeheven dolk stormden zij de kamer binnen.

Maar zij kwamen niet ver!

Raffles had op een knop gedrukt!

Voor de voeten van de bandieten gaapte een groot gat — een valluik had zich plotseling geopend.

En voor zij hun vaart hadden kunnen matigen, stortten twee van de bandieten met een luiden kreet in de diepte.

Maar de drie anderen kwamen met een geweldigen sprong aan den anderen kant van het gat terecht.

Charly was op het fluiten van Raffles onmiddellijk te voorschijn gekomen.

Hij vuurde zijn revolver op een der bandieten af.

Met een rauwen kreet viel de schurk ruggelings door het geopende luik naar beneden.

Nu werd de strijd te ongelijk!

De twee overblijvende bandieten zagen wel in, dat het nutteloos zou zijn met hun beiden alleen te trachten zich meester te maken van twee krachtige mannen, die ieder met een revolver gewapend waren.

— Werp dat mes weg! beval Raffles kortaf.

De twee dolken vlogen in een hoek van het vertrek.

— Handen op! riep Raffles.

Vier handen gingen snel de hoogte in.

Raffles kwam een paar passen dichterbij, terwijl hij steeds zijn revolver op de beide schurken gericht hield.

Hij wendde zich tot Charly en zeide:

— Zij zullen wel revolvers bij zich hebben! Onderzoek hen en aarzel niet hen met een welgericht schot naar hun makkers te zenden, als zij tegenstand mochten bieden, of zelfs maar een verdachte beweging maken.

Charly trad op de bandieten toe en onderzocht met verbazende vlugheid hun zakken.

Er kwamen twee ploertendooders, twee brownings en nog een zonderling, blijkbaar zelf gemaakt, wapen uit

hun zakken te voorschijn, dat er ongeveer uitzag als een zeer korte knuppel en geheel uit ijzer gesmeed was.

Raffles bezag het wapen aandachtig en woog het op de hand.

Aan het einde van den steel van deze soort knots bevond zich een gat, waardoor een riempje gehaald was, terwijl het knotseinde den vorm had van een handgranaat met scherpe kanten en punten.

Raffles vestigde door de gaten van het masker zijn scherpe oogen op den bandiet, die het wapen bij zich had gedragen.

— Gij hebt dit belangwekkende voorwerpje zeker zelf gemaakt? vroeg hij.

De schurk zette een hooge borst op.

— Ja, dat heb ik, John Raffles! riep hij op trotschen toon. Hebt gij ooit iets dergelijks gezien, daarmee kan ik een stier met één enkelen slag vellen!

— En had dit interessante wapen vannacht ook dienst moeten doen? vervolgde Raffles.

De schurk haalde de schouders op.

— Misschien wel! zeide hij op korten toon. Wij dachten, dat wij u slapende zouden vinden, het schijnt, dat wij ons vergist hebben!

— Inderdaad — dat schijnt zoo! beaamde Raffles op spottenden toon.

Hij dacht even na en vervolgde toen, terwijl hij zich opnieuw tot Charly wendde:

— Wees zoo goed en bindt die bandieten!

Binnen enkele tellen had Charly de handen en voeten van de schurken goed gebonden, nadat hij hen op een stoel had laten plaats nemen.

Raffles ging voor een van de gevangenen staan en zeide:

— Gij kent mij dus, niet waar?

— Ja, John Raffles, wij kennen u! antwoordde de man. En als wij u nog niet kenden, dan zou uw optreden reeds voldoende zijn geweest om ons van uw waren aard op de hoogte te stellen.

— Zoo waarlijk? Het doet mij genoegen, dat van u te hooren! Ik behoef u natuurlijk niet eens te vragen door wien gij gezonden zijt?

De man boog het hoofd en zweeg.

— Weet gij het niet? vervolgde Raffles op scherpen toon.

— De meester zond ons! antwoordde nu de man met gedempte stem.

— Ik wist het immers wel! zeide Raffles.

Hij speelde even nadenkend met de groote revolver,

die hij nog steeds in de hand hield en scheen besluite-
loos wat te doen.

Toen bestudeerde hij aandachtig het gelaat van de
twee kerels.

Nog zelden had hij zooveel lage hartstochten ver-
eenigd gezien op de wezentrekken van een zijner mede-
menschen.

Een der schurken had een bijna geheel kaal hoofd,
stekende, grijze oogen en een klein, rossig baardje,
terwijl zijn bovenlip bedekt was met een knevel, waar-
van de haren opstaken als die van een nijldige kat.

De andere had zeer lang zwart haar en was blijkbaar
van Italiaansche afkomst, hetgeen ook aan zijn spraak
te hooren was.

Plotseling scheen den Grooten Onbekende iets in te
vallen.

— Kent gij den Meester van uiterlijk? vroeg hij.

— Wij hebben hem twee uur geleden gezien! bromde
de man.

— Zoudt gij hem rapport gaan uitbrengen?

De bandiet zweeg en wendde het gelaat norsch af.

Raffles glimlachte.

Hij stak de linkerhand in zijn broekzak en rammelde
met goudgeld, dat hij daar los bewaarde.

Als onder den invloed van een bovennatuurlijke
macht, wendden de oogen van den schurk zich lang-
zaam naar den zak, waaruit het hemelsche geluid kwam.

De glimlach van Raffles verscherpte zich.

— Ja, ja! bromde hij. Ik wist het wel! Het lieve goud
zal ook nu wel zijn rol weer naar behooren vervullen.

Toen vervolgde hij luid en kortaf:

— Ik zou u beiden kunnen neerschieten als honden
en ik zou er zeker geen seconde minder gerust om sla-
pen, want gij hadt het op mijn leven voorzien! Ik zou
u ook aan de politie kunnen uitleveren en dan zou ik
niets anders doen, dan wat ieder fatsoenlijk staatsbur-
ger te Parijs in mijn plaats stellig niet zou nalaten.

De twee bandieten wierpen Raffles een loerenden
blik toe.

Blijkbaar begrepen zij reeds wat er zou volgen.

Raffles, die hen geen oogenblik uit het oog verloor
en hun wisselende gelaatsuitdrukkingen met belang-
stelling volgde, liet opnieuw het goud in zijn zak klin-
ken en zeide toen:

— Ik zal noch het een, noch het ander doen — want
er is iets, dat mij er van terug houdt. En dat is mijn
wraak! Ik kan het u wel zeggen, want gij zijt in mijn
macht — professor Shydrift, de Koning der Misdadi-
gers, of John Raffles, de gentleman-inbreker, is te veel

op deze wereld! Hij staat mij naar het leven, en ik wil
er u geen geheim van maken, dat ik voornemens ben
mijn huid zeer duur te verkoopen en haar zoo mogelijk
te redden.

Hij zweeg even, om te zien, welken indruk zijn woor-
den op de beide bandieten maakten, en vervolgde:

— Als gij mij naar waarheid antwoordt op mijn vra-
gen, dan koopt gij daar niet alleen uw vrijheid mee,
maar ik zal u ieder nog duizend francs schenken!

De twee bandieten wendden hun gelaat naar elkan-
der toe en schenen elkaar met de oogen te ondervragen.

Toen knikten zij tegelijkertijd bevestigend, alsof zij
elkanders diepste gedachten hadden geraden.

— Kunnen wij u op uw woord vertrouwen? vroeg de
man, die tot dusverre het woord gevoerd had.

Raffles verhief zich dreigend in zijn volle lengte!

— Waag het niet aan het woord van John Raffles te
twijfelen! riep hij uit. Wat ik zeg, dat houd ik!

— Vraag dan maar op! zeide de man op onbeschaam-
den toon.

— Zoo mag ik het hooren! riep Raffles uit. Gij zoudt
zeker uw meester rapport gaan uitbrengen van — de
kleine onderneming in dit huis?

De bandiet knikte.

— Waar zoudt gij hem vinden?

— Bij een uitdrager in het begin van de Rue Lepic!

— Hoe laat?

— Om half vijf in den morgen!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Zou hij daar alleen komen? vroeg hij.

— Geheel alleen!

— Het is in orde! zeide Raffles kortaf.

Zonder iets meer te zeggen, begon hij zich van zijn
bovenkleederen te ontdoen, opende de geheime kast
en haalde er kleederen en pruiken uit.

— Mijn vriend, zoo wendde hij zich tot Charly, wees
zoo goed dien kerel met zijn kalen kop en zijn rossig
baardje behulpzaam te zijn bij het uittrekken van zijn
bovenkleederen. Ik heb ze noodig.

Charly begreep aanstonds het doel van zijn meester.

Hij maakte de touwen los, waarmede de bandiet ge-
bonden was en terwijl Raffles zich snel, maar met
grootte zorgvuldigheid begon te grimeeren, ontdeed de
schurk zich, niet zonder nu en dan een schuwen blik
op den Grooten Onbekende te werpen, van zijn boven-
kleederen.

— Zoudt gij beiden slechts komen om rapport uit
te brengen? vroeg Raffles.

— Er zouden in ieder geval slechts twee mannen

komen! antwoordde de roodharige moordenaar.

— Mooi zoo! Dan zullen wij het er voor houden, dat een van die twee mannen bij de onderneming om het leven is gekomen!

Raffles had nu een pruik opgezet, die slechts zeer weinig verschilde van den armoedigen haardos van den roodharigen bandiet en gelek nu sprekend op dezen!

Hij trok 's mans kleeren niet zonder een huivering van afschuw aan en was nu gereed voor zijn onderneming.

— Sta op! zoo beval hij de twee kerels, zoodra hij klaar was.

De schurken gehoorzaamden.

— Wat hebt gij met ons voor? vroeg een hunner.

— Stel u gerust — gij hebt mijn woord — en dat houd ik! Maar gij zult mij wel toestaan, dat ik mijn maatregelen neem om u te beletten mijn plannen te dwarsboomen. Gij zult hier blijven tot ik terug kom om u te bevrijden.

— En onze drie makkers? vroeg de man.

Raffles haalde verachtelijk de schouders op.

Zijn stem had een ijskoude klank, toen hij antwoordde:

— Bekommer u niet om hen — zij zijn van een hoogte van tachtig meter gevallen, en ik denk wel, dat gij niets anders dan hun lijken zult terug vinden!

De twee bandieten huiverden.

Gedwee als lammeren volgden zij Raffles, terwijl zij goed in het oog werden gehouden door Charly, die den stoet sloot.

Raffles daalde alle trappen af en eindelijk bereikten zij een grooten, duisteren kelder, die met een zware ijzeren deur was afgesloten.

— Ga daar binnen! beval Raffles. Gij behoeft hier slechts eenige uren te blijven — dan hoop ik mijn rekening vereffend te hebben met den man, die mij naar het leven staat. En zoo ik niet mocht terug keeren — dan zal mijn vriend niettemin het woord gestand doen, dat ik u gaf!

De beide bandieten gingen den kelder binnen.

De zware deur viel achter hen dicht.

Raffles bleef nog even in gedachten staan en legde toen Charly de hand op den schouder.

— Deze nacht zal over mijn leven beslissen, beste jongen! zeide hij.

— Je wilt dus waarlijk Shydrift in zijn hol gaan opzoeken? riep Charly verschrikt uit.

— Ja!

— En dan?

— Dan zal ik hem verzoeken zich zelf te komen vergewissen, dat zijn doodsvijand Raffles niet meer tot de levenden behoort!

— Maar vervolgens?

— Vervolgens? Het is laat in den nacht en wij komen door een stille buurt. Ergens zal wel een plek zijn, waar twee mannen, waarvan er een moet verdwijnen, hun zaak kunnen regelen!

— Een tweegevecht? riep Charly uit.

— Ja! O, ik weet, wat je zeggen wilt. Ik zou het recht hebben hem eenvoudig neer te schieten, maar dat strookt niet met mijn aard! Hij is een duivel — en toch wil ik, zooals reeds vroeger, een eerlijken strijd met hem beginnen.

— Maar men zal het schieten hooren en onmiddellijk komen toesnellen en je arresteeren! kreet Charly.

— Wees daar niet bevreesd voor! hernam Raffles kalm. Er zal niet geschoten worden. De dolk zwijgt en verricht toch zijn werk even goed! Kom mee!

De beide vrienden gingen de trap weder op en traden de slaapkamer binnen.

Raffles raapte de beide messen weder op, welke door de bandieten waren weggegooid.

Zij waren beide volmaakt aan elkander gelijk.

Het waren twee vlijmscherpe knipmessen in den vorm van de Spaansche navaja, met gekromde hoornen heften en een sterk, breed lemmet, dat door middel van een pal vastgezet kon worden, zoodat het mes onmogelijk door een verkeerde beweging kon toeklappen.

Raffles sloot de beide messen en liet ze in zijn zak glijden.

Charly had dit alles met een angstigen blik in zijn oogen aangezien.

— Je bent vast besloten? vroeg hij.

Maar hij hoefde niet op een antwoord te wachten.

Een enkele blik op het bleeke, vastberaden gelaat van den Grooten Onbekende was voldoende om hem te doen inzien, dat de voornemens van zijn meester onwrikbaar waren.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Het is tijd om te gaan, Charly! riep hij uit.

Met een luide snik wierp de jonge man zich aan de borst van zijn vriend.

Maar toen rukte hij zich los en riep:

— Ik ga met je mee!

Maar Raffles schudde het hoofd.

— Dat verbied ik je ten stelligste. Je zou in staat zijn mij te hulp te snellen, en dat mag volstrekt niet! Het moet in ieder opzicht een eerlijk tweegevecht zijn!

HOOFDSTUK VIII.

Een strijd op leven en dood.

Nog eenmaal wisselden de vrienden een krachtigen handdruk.

— Blijf hier op mij wachten — ik kan binnen een uur terug zijn! En ben ik er dan niet, — tracht dan een goede herinnering aan mij te behouden! Vaarwel!

Met deze woorden snelde Raffles weg, terwijl hij Charly achter liet in een onbeschrijflijken toestand van angst en spanning.

Raffles kon gelukkig ongemerkt het huis verlaten.

Twintig minuten loopens ongeveer scheidden hem van de Rue Lepic!

Niet al te haastig, teneinde geen argwaan te baren, en ook omdat het nog te vroeg was, legde hij dien weg af.

Het sloeg op de klok van de Sacré Coeur juist half vijf, toen hij op de deur van de kleine uitdragerij klopte.

Aanstonds werd daar binnen eenig gerucht gehoord.

Een zeer smal luikje in de deur werd geopend, waarachter een groezelig, smal gelaat verscheen.

— Wie is daar? vroeg een fluisterende stem.

Raffles beet zich woedend op de lippen.

Hij had geheel vergeten den naam te vragen van den man, wiens plaat hij vervulde.

Hij had evenwel tegenwoordigheid van geest genoeg om aanstonds op ruwen toon te antwoorden:

— Ken je mij niet meer, oude! Toe, laat mij binnen! Ik moet den Meester aanstonds spreken.

De uitdrager hief een kleine lantaarn omhoog, waarvan het licht het gelaat van den bezoeker bescheen.

Zijn onderzoek scheen hem tevreden te stellen, althans hij liet de lantaarn weder zakken en opende brommend de deur, hetgeen tamelijk lang duurde.

Raffles overtuigde zich intusschen, of zijn revolver nog op de plaats zat, want hij moest er op bedacht zijn, dat men hem zou ontmaskeren en dan zou hij zijn leven zoo duur mogelijk verkoopen.

De deur viel achter hem dicht.

— Is de meester er al, oude? vroeg hij fluisterend, zoodra hij in de gang stond.

— Sedert een kwartier! antwoordde de heler op ge-

dempten toon. Hij is in de achterkamer en loopt op en neer als een tijger in zijn hol. Telkens kijkt hij op de deur en dan weer naar zijn horloge. Haast je maar wat, hij heeft al driemaal gevraagd of er nog niemand was.

Op goed geluk ging Raffles de kleine smalle gang door.

Gelukkig wees een rossig schijnsel, dat door de onderste spleet van een deur drong, hem den weg.

Hij stond voor een deur en klopte aan.

Aanstonds werd de deur opengerukt door professor Shydrift, bijna onherkenbaar door een dikke wollen bouffante die hij om den nek geknoopt had en zijn hoed, waarvan de breede rand zijn gelaat geheel overschaduwde.

Blijkbaar was de Koning der Misdadigers zoo hevig in spanning geweest dat hij niet eens de gewone voorzorgsmaatregelen had genomen van naar het wachtwoord te vragen.

Hij greep Raffles aanstonds met beide handen in de borst, boorde zijn oogen in die van zijn bezoeker en vroeg op heeschen toon:

— Leeft hij?

Raffles schudde langzaam het hoofd.

De beide klauwende handen lieten hem los.

Shydrift schoof met trillende hand zijn hoed achterover op het hoofd.

Zijn gelaat was op afzichtelijke wijze vertrokken.

Een duivelsche grijns plooidde zijn smalle lippen.

— Eindelijk! bromde hij. Eindelijk!

Toen trad hij weder op Raffles toe en vroeg haastig:

— Zeg mij hoe het gegaan is!

— Wij hebben hem in den slaap overvallen! zeide Raffles.

— Bood hij weerstand? vroeg Shydrift.

— Slechts korten tijd, Meester! Een paar dolkstooten — en alles was afgelopen.

— Waar zijn de anderen?

— Zij hebben zich dadelijk in veiligheid gebracht, de lafbekken!

— Gij zoudt met u beiden komen om rapport uit te brengen!

— Ja, maar mijn makker is bij de worsteling met den metgezel van John Raffles, die was komen toesnellen, zwaar gewond. Wel hadden wij hem verbonden, maar hij verloor onderweg zooveel bloed, dat ik hem in den steek heb moeten laten.

— Wat is er met den vriend van Raffles gebeurd?

— Ook hij is gewond, maar niet ernstig. Wij hebben hem stevig gebonden in het huis aan den Boulevard de Clichy achter gelaten.

— Kan hij niet ontsnappen?

— Onmogelijk!

Shydrift scheen even besluiteloos te staan en beet zich op zijn gele, vierkante nagels.

Toen nam hij plotseling een besluit.

— Ik wil hem zien! riep hij uit. En ik wil dien metgezel van hem uithooren! Ik wil de geheimen van den Grooten Onbekende alle doorgronden en als hij weigert — dan zal hij den weg van zijn meester volgen.

Shydrift greep zijn regenmantel en wierp dien om zijn schouders.

Hij drukte zich den hoed opnieuw diep in de oogen en zeide toen:

— Ga mede!

Raffles' hart sprong van woeste vreugde in zijn borst op.

Eindelijk zou hij zich dan toch alleen bevinden met den man, die reeds verscheidene malen getracht had hem van het leven te berooven!

Welk een voortreffelijk acteur hij ook was, zoo kostte het hem thans toch de grootste moeite zijn ware gevoelens te verbergen.

Shydrift ging de kleine gang in, na het licht in de achterkamer te hebben uitgedraaid en Raffles volgde hem op den taft.

Van den heler was niets te bespeuren, blijkbaar was hij door slaap overmand.

De twee mannen verlieten het huis, nadat Shydrift een onderzoekenden blik in het rond had geworpen en zich had overtuigd, dat er geen politie-agent in de nabijheid was.

Toen nam hij Raffles onder den arm en trok hem haastig mede.

Het was zeer donker op straat, want de lucht was bewolkt en de maan verdwenen.

Eenigen tijd liepen de mannen zwijgend naast elkaar voort.

Nu en dan mompelde Shydrift eenige woorden, waarvan de beteekenis aan Raffles ontging.

Zoo bereikten zij de Pont Neuf.

Raffles matigde zijn stappen.

De plek leek hem uitmuntend geschikt toe om er zijn plan te volbrengen.

Geen enkele voorbijganger liet zich zien.

Het begon nu ook eerst zachtjes, maar spoedig harder te regenen.

Op de lange brug, waarvan het einde in de duisternis niet te zien was, bevonden zich slechts de twee doodsvijanden.

Eindelijk stond Raffles geheel en al stil.

Shydrift wendde zich knorrig naar hem om.

— Wat treuzelt gij! bromde hij. Waarom komt gij niet mede!

— Omdat ik u iets te zeggen heb, professor Shydrift? antwoordde Raffles met een stem, die in het geheel niet meer leek op die van den roodharigen bandiet.

Shydrift deinsde achteruit.

— Die stem.....! siste hij tusschen de tanden.

— Het is de stem van den man, dien gij hadt willen vermoorden! ging Raffles door, terwijl hij met een woesten ruk zijn pet en tevens de pruik van het hoofd trok.

— Vervloekt! riep Shydrift uit. Gij zijt dus de Duivel? Gij zijt dus uit den dood herrezen?

Onder het spreken had Shydrift de hand langzaam naar den zak van zijn regenmantel gebracht.

Maar Raffles had het gebaar gezien.

Snel als de bliksem trad hij op Shydrift toe en ontwong hem met een vlugge beweging de revolver, waarmee de ellendeling zich gewapend had.

Het volgend oogenblik viel de revolver met een dof-fen plomp in het donkere water van de Seine, die op twintig meter in de diepte zachtjes kabbelend voorbijstroomde.

Shydrift was ontwapend!

Een oogenblik bleven de beide mannen zwijgend tegenover elkaar staan.

— Gij kunt mij nu dooden, John Raffles, waarom doet gij het niet! kwam het haperend over de lippen van den misdadiger.

— Zoudt gij het gedaan hebben in mijn plaats? vroeg Raffles.

— Zonder een oogenblik te aarzelen! antwoordde Shydrift.

— Nu, die openhartigheid valt mij van u mee vervolgdde Raffles. Maar stel u gerust — ik houd er andere begrippen op na dan gij!

Hij nam onder het spreken een der dolkmessen uit zijn zak en knipte het open.

Dof glansde het staal van het breede lemmet in het licht van de naastbijzijnde lantaarn.

— Plaats u naast mij! beval Raffles, en tracht niet te ontsnappen, want ik zweer u, dat de kogel uit mijn revolver u niet zou missen!

— Wat wilt gij doen? vroeg Shydrift op doffen toon.

— Dat zult gij hooren! Ik bied u een eerlijk tweegevecht aan. Gij kunt uw huid redden, evengoed als ik de mijne — maar een onzer mag deze plek niet levend verlaten. Gij hebt mij goed begrepen?

— Volkomen! antwoordde Shydrift.

— Luister dan! hernam Raffles. Ik wilde u eerst een gelijksoortig mes aanbieden, maar ik vrees toch, dat het eene misschien eenige milimeters langer is dan het andere. Wie weet, is ook het eene mes wel wat sterker dan het andere, en daar ik de kansen volstrekt gelijk wensch te hebben, zullen wij op zijn Mexicaansch vechten! Gij weet wat dat is?

Shydrift, die steeds onbeweeglijk op dezelfde plek was blijven staan, schudde ontkennend het hoofd.

— Dan zal ik het u zeggen! hernam Raffles. Zie, ik werp dit dolkmes ongeveer tien meters vóór ons uit op de steenen.

Hij voegde de daad bij het woord.

— Kunt gij het mes zien liggen? vroeg hij, terwijl hij Shydrift scherp in het oog hield.

De ellendeling knikte.

— Welnu, als ik driemaal in de handen heb geklapt, loopen wij samen zoo vlug wij kunnen op het dolkmes toe! Wie er het eerst bij is, heeft natuurlijk iets voor, en ik raad u aan, uw uiterste best te doen, want ik ken geen erbarmen.

— Het is mij wel! antwoordde Shydrift onverschillig.

Raffles wierp hem een wantrouwend blik toe.

De voorgewende onverschilligheid van den schurk beviel hem geenszins!

— Blijf naast mij staan! ging Raffles voort. Neen — vlak naast mij — zoo!

De beide mannen stonden nu vlak naast elkaar.

Op tien meter afstand glinsterde het lemmet van het geopende dolkmes.

Beide mannen hielden er den blik op gevestigd, hun leven hing van dat kleine stuk staal af.

Blijkbaar had Shydrift reeds ingezien, dat de volgende minuten over leven en dood zouden beslissen en

dat er geen sprake van was te kunnen vluchten — de nooit falende revolverkogel van zijn doods vijand zou hem zeker achterhalen.

Nu hief Raffles de handen op.

Zachtjes klonk het handgeklap door de nachtelijke stilte — eenmaal, tweemaal, driemaal.....

Beide mannen stormden tegelijkertijd op het mes af. Maar toen zij er nog vijf meter af waren, stak Shydrift verraderlijk zijn linkerhand ter zijde!

Raffles struikelde.....

Hij viel ...

Het volgend oogenblik was Shydrift met een gebrul van zegepraal bij het mes en greep het hoornen heft.

Maar met de snelheid van het weerlicht had Raffles zich weder opgericht.

Het was juist bijtijds!

Reeds kwam de schurk met het opgeheven dolkmes op hem toe.

Raffles greep den rechter pols van den booswicht!

Aanstands liet Shydrift het dolkmes los en ving het met groote behendigheid in zijn linker hand weder op.

Hij wilde Raffles een snellen stoot toebrengen, maar gelukkig bleef het wapen steken in het laken van zijn mantel die door den wind was opgewaaid.

Shydrift stiet een ruwen vloek uit, terwijl Raffles een kort lachje liet hooren.

Het volgend oogenblik had hij ook den linker pols van zijn tegenstander gegrepen.

Nu volgde er een vreeselijke worsteling.

Raffles trachtte het dolkmes in de hand van zijn doods vijand om te draaien en er hem een doodelijken steek mee toe te brengen.

Maar Shydrift, die begreep, dat zijn leven op het spel stond, spande zich tot het uiterste in, teneinde zijn lot te ontgaan.

Al worstelend waren de beide mannen de borstwering van de eeuwenoude brug genaderd.

Zij worstelden hijgend, borst aan borst, door!

Steeds was het breede lemmet van het moordwapen tusschen hen — nu eens wees de punt naar het lichaam van den een, dan weer naar de borst van den ander.

Plotseling slaakten zij tegelijkertijd een kreet.

Door een hevige beweging hadden zij het lemmet tegen de steenen borstwering gedrukt ...

Met een knappend geluid brak het staal half door.... het dolkmes was waardeloos geworden.

Maar geen van beiden dacht er zelfs aan den tweeden dolk te gebruiken.

Zij grepen elkander met hernieuwde woede aan,

vastbesloten hun leven duur te verkoopen en dat van den tegenstander te vernietigen, als het mogelijk zou zijn!

Met vreeselijk geweld bondsden de lichamen telkens opnieuw op de steenen.

Shydrift beschikte, ondanks het feit, dat hij de jeugdijaren reeds lang te boven was, nog over een buitengewone lichaamskracht.

Herhaaldelijk pastte hij allerlei verraderlijke grepen toe om Raffles ten val te brengen.

Door een bovenmenselijke inspanning slaagde de ellendeling er eindelijk in, Raffles ruggelings op de lage borstwering neder te duwen.

De schurk slaakte een rauwen kreet van zegepraal, maar hij juichte te vroeg!

Met ongelooflijke behendigheid en met inspanning van al zijn kracht wist Raffles zich om te wenden.

Hij sloeg zijn rechterarm om den nek van zijn tegenstander en trok hem uit alle macht naast zich op de borstwering.

Toen richtte hij zich op.

Met beide handen greep hij den bandiet vast, stak hem hoog boven zijn hoofd en wierp hem in de Seine!

Een laatste gebrul van woede — en toen was alles voorbij!

Hijgend, terwijl de aderen op zijn voorhoofd gespannen waren als koorden, boog Raffles zich over de borstwering.

Nog even zag hij het bleeke gelaat van den schurk boven water komen — en toen verdween het voor goed!

Raffles richtte zich overeind.

Hij slaakte een diepen zucht van voldoening.

— Eindelijk! zeide hij.

Maar er naderden snelle voetstappen aan het eind van de brug!

Raffles wachtte de komst van den naderenden persoon niet af, maar ijfde snel weg.

Even later had hij het huis in den Boulevard de Clichy weder bereikt!

HOOFDSTUK IX.

De worsteling in de wolken.

Het was bijna tien uur van den volgenden morgen, toen Raffles, geheel verfrist opstond en de badkamer binnenging om zijn morgenbad te nemen.

Hij voelde zich van een zwaren last bevrijd.

De man die gezworen had om hem vrn het leven te berooven, was niet meer!

Charly was in een even opgewekten toestand als zijn meester.

Eindelijk kon Raffles weder vrij ademhalen.

Nog dienzelfden nacht waren de boeven, die in het huis gevangen hadden gezeten, ieder met duizend francs in den zak, en de waarschuwing om zich vooral niet te laten zien, en Parijs zoo spoedig mogelijk te verlaten, op vrije voeten gesteld.

Spoedig zaten de beide vrienden tegenover elkander aan de welvoorzene ontbijttafel, die door Charly's zorgen niets te wenschen overliet.

— Is onze portier er al? vroeg Raffles. Je zoudt hem immers waarschuwen, dat wij er zijn?

— Ja, de man zit al in zijn loge!

— Zijn er soms brieven gekomen?

— Welneen! Wie zou er nu weten dat Graaf Dumbleton in Parijs is? vroeg Charly.

— Je hebt gelijk, dat zou wel wat te veel verlangd zijn! zeide Raffles glimlachend. Wij zullen ons aanstonds aankleeden en ons eens wat in het Bois de Boulogne vertoonen, wij zullen daar wel kennissen ontmoeten!

— Is dat niet wat te gevaarlijk?

Raffles haalde de schouders op.

— Waarom? Shydrift heeft gelukkig niet de gelegenheid gehad om mij aan de politie te verraden. En dan nog — ik zet het haar om mij in ons huis aan den Boulevard de Clichy met zijn talloze geheime uitgangen en alarminrichtingen te komen arresteeren!

De beide vrienden begaven zich na het ontbijt, en na voor dien dag een auto te hebben afgehuurd naar het prachtige bosch!

Een der eersten die zij daar ontmoetten was niemand anders dan Markies de Grandpré!

Raffles deed het voorkomen alsof een toeval hem naar Parijs bracht en repte natuurlijk met geen woord van de valsche uitnoodiging!

— Ik ben zeer verheugd dat ik u zie, mijn waarde Graaf! zeide de markies. Ik heb op het oogenblik zeer weinig tijd, maar gij moet mij beloven morgenmiddag bij ons te dineeren met uw vriend! En dat is waar ook — er is morgenmiddag op het vliegveld van Bethiny een zeer interessante demonstratie van kabelballons voor het leger. Gij weet zeker, dat ik reserve-luitenant bij het vliegercorps ben?

— Dat wist ik, mijn waarde markies! Kunt gij mij verzekeren, dat ik iets nieuws te zien krijg.

— O zeker, hernam de Markies haastig. Er worden nieuwe valschermen beproefd. Trouwens, als gij lust hebt, kunt gij met genoeg een reisje meemaken, ik heb vele vrienden onder de chefs van het vliegercorps!

— Afgesproken, Markies! Ik zal zorgen, dat ik op tijd aanwezig ben!

De vrienden namen afscheid van elkander en spoedig daarna keerden Raffles en Charly weder naar het huis aan den Boulevard de Clichy terug.

De dag ging voorbij, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Zij dineerden in het Grand Hotel, en bezochten des avonds de voorstelling van den „Profeet” in de groote opera.

Den volgenden morgen vond Raffles bij het ontbijt een briefje van den markies, waarin deze hem nogmaals aandrong, dat hij de proefnemingen met de kabelballons volstrekt niet mocht missen — het beloofde zeer belangwekkend te worden.

— Wat zou ik doen? vroeg Raffles, terwijl hij het briefje besluiteloos tusschen zijn vingers heen en weer schommelde.

— Ik zou er zeker heengaan, als ik jou was! zeide Charly. Het zal hoogst belangwekkend zijn!

— Je gaat toch zeker mee?

— Als je er niets tegen hebt, dan gaarne! Ik houd wel van die militaire schouwspelen!

Om twee uur lieten de beide vrienden een auto voor komen en zich naar het groote vliegveld van Bethiny, ongeveer een uur rijdens van Parijs, brengen.

Reeds stond een zeer talrijke menigte rondom het onmetelijke veld geschaard.

Zonder twijfel was er reeds een en ander uitgelekt van de proefneming.

In het midden van het veld bevonden zich twee zonderling uitzierende ballons, die den vorm van een reusachtige worst met een zakvormig aanhangsel aan een der einden hadden.

Onder dit aanhangsel waren de draden gespannen, waarin het mandje hing, dat plaats bood voor hoogstens twee personen, den waarnemer en den telefonist!

Een half bataljon soldaten van het vliegercorps was bezig met het vullen van de monsters.

Dit geschiedde met behulp van een zeer groot aantal waterstofgascylinders, die op groote wagens, bespannen met vier forsche paarden, waren aangebracht.

In een der hoeken van het reusachtige veld stonden de talrijke loodsen, waarin de vlieg machines werden ondergebracht, een cantine voor de officieren en een voor de manschappen.

Raffles had spoedig Markies de Grandpré gevonden, die hem met uitgestoken hand en vroolijk schitterende oogen tegemoet trad.

Hij was gekleed als luitenant-vlieger.

— Gij zult toch zeker een tochtje meedoen? vroeg hij vriendelijk.

— Zeer gaarne! antwoordde Raffles.

— Is het waar, dat gij tegenwoordig ook aan vliegen doet, graaf!

Raffles glimlachte flauwtjes en wisselde een veelbetekenenden blik met Charly, die naast hem stond.

— Zoo nu en dan maak ik wel eens een tochtje, markies!

— Nu, ik moet weg om mijn bevelen te geven! Die ballon rechts is reeds een paar malen met genoodigden opgestegen! Gij kunt dadelijk aan de beurt komen! De bestuurder is een kleine luitenant met een zwart baardje en kort geknipt zwart haar; gij zult hem wel aanstonds herkennen aan die beschrijving, hoop ik!

Raffles knikte.

De beide vrienden namen afscheid.

Raffles en Charly baanden zich een weg door de groepen soldaten en hadden spoedig den reusachtigen waarnemingsballon bereikt.

Het gevaarte had zich eenigszins van den grond verheven en werd slechts teruggehouden door den kabel, die aan het andere einde gewonden was om een krachtig windas, dat door middel van handkracht in beweging kon worden gebracht.

Acht mannen waren noodig om den ballon weder naar den beganen grond te trekken, wanneer het sein daartoe gegeven werd.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Bij het mandje stond de bestuurder in de uniform van luitenant.

Hij had een dikke, zwarte snor en een fraai geknipt puntbaardje.

Blijkbaar was hij de waarnemer van dezen ballon.

Raffles trad op hem toe en zeide hoffelijk:

— Luitenant, ik ben een vriend van Markies de Grandpré! Mijn naam is Graaf Dumbleton. Mijn vriend heeft mij naar u toegezonden en mij verzekerd, dat gij mij wel zoudt toestaan een kort tochtje met den ballon te maken!

De luitenant sloeg aan.

— De markies is een mijner beste vrienden, graaf! Wees zoo goed om in te stappen.

Raffles knikte Charly vriendelijk toe en stapte over de rand van het mandje.

De luitenant wuifde met de hand.

De soldaten aan het windas grepen den slinger en lieten den ballon voorzichtig vieren, opdat de elektrische draad van het telefoontoestel zich niet zou verwarren met de andere touwen.

Raffles keek vol belangstelling om zich heen.

Naast zich aan het touwwerk waren verschillende toestellen opgehangen, die den bestuurder behulpzaam moesten zijn om de hoogte van den ballon, het gasverlies, de kracht van den wind en andere zaken te doen kennen.

Dicht naast hem bevond zich de hoorn van het telefoontoestel.

Intusschen steeg de ballon langzaam.

Binnen tien minuten bevond hij zich op een hoogte van ongeveer vijf honderd meter.

De soldaten aan het windas waren nu tot zeer kleine poppetjes ingeschrompeld.

— Wij stijgen tot duizend meter, graaf. Nog zelden is een observatie-ballon zoo hoog geweest, althans bij een oefening!

— Dit is zeker de greep van het valscherms?

Het kwam Raffles voor alsof de luitenant niet aanstonds antwoordde.

Toen antwoordde hij:

— Ja graaf — gij hebt daar op het oogenblik het valscherms vast.

De ballon steeg nog eens zoo hoog en het reusachtige vliegveld was ingeschrompeld tot de grootte van een tafellaken.

Plotseling klonk het schelletje van de telefoon.

Half uit gewoonte, half uit nieuwsgierigheid, greep Raffles het toestel.

Tot zijn groote verwondering herkende hij de stem van Charly.

Bij de eerste woorden nam zijn gelaat een vreeselijke uitdrukking aan!

Hij hoorde duidelijk de stem van zijn vriend, die in den grootsten angst de volgende woorden sprak:

— Om godswil Edward — neem je in acht! De luitenant bij je in de mand is Shydrift! Het bedrog is zoo-even ontdekt! De luitenant, die hij had overvallen en had opgesloten heeft zich weten te bevrijden en staat nu naast mij! Tracht den ellendeling te overvallen! Men kent hier beneden de ware toedracht van de zaak nog niet. Men gelooft dat de gewaande luitenant een krankzinnige is!

Maar Shydrift — want hij was het inderdaad — had aan de verandering op het gelaat van zijn doodsvijand blijkbaar gezien wat er gaande was.

Hij stiet een duivelsch lachje uit en schreeuwde:

— Gij hebt een luchtreis willen maken, John Raffles! Welnu, gij zult er aanstonds een maken! Gij dacht dat gij mij gedood hadt, nietwaar? Als gij wist, dat ik minuten lang onder water kan zwemmen, zoudt gij wel beter weten!

Tegelijkertijd boog Shydrift zich bliksemsnel voorover.

Een krakend, scheurend geluid werd vernomen en eensklaps schoot de ballon pijlsnel in de blauwe lucht omhoog. Shydrift had den kabel vlak onder de mand op het aanhechtingspunt doorgeknipt.

Bliksemsnel richtte hij zich weer op.

Raffles had de lippen op elkaar geklemd.

Hij wist, dat hij zich in een hoogst gevaarlijken toestand bevond.

Door een noodlottige nalatigheid had hij verzuimd zijn revolver bij zich te steken!

Waarschijnlijk zou hij ook niet in de gelegenheid zijn geweest het wapen te gebruiken, want reeds zag hij in den loop van de groote revolver, welke Shydrift uit zijn zak had gehaald.

De oogen van den schurk fonkelden als die van een tijger.

Hij hief het wapen langzaam op.

De borsten van de beide doodsvijanden raakten elkander bijna in de nauwe ruimte.

— Gij hebt lang genoeg geleefd, John Raffles! begon Shydrift. Niemand kan ons van beneden af zien! Een schotwond zal men aan uw totaal verbrijzeld lichaam niet eens terugvinden! Wat mij betreft — ik verzeker u, dat ik mij wel in veiligheid zal weten te

brengen. Dus — als gij soms in een God gelooft, zoo beveel hem uw ziel dan aan!

De revolver werd nog verder opgeheven.

Maar plotseling greep Raffles den pols van de hand die het wapen omklemd hield.

Hij drukte den arm van zijn vijand bliksemsnel naar boven.

Het schot ging af.....

Maar tegelijkertijd slaakten de beide mannen een vreeselijken kreet!

De opgeheven hand van den misdadiger bevond zich slechts op eenige decimeters afstand van het omhulsel van den ballon en de vuurstraal uit de revolver had het gas van den stabilisatiezak aangestoken!

In een oogwenk stond de geheele ballon in lichte-laaie.

Raffles liet zijn tegenstander los.

Met beide handen greep hij het handvat van het valschermscherm, sprong op den rand van het schuitje en slingerde zich in de ruimte.

Maar op het laatste oogenblik was Shydrift, door den angst voor een vreeselijken dood met reuzenkrachten begaafd, hem na gesprongen.

Hij gleed langs het lichaam van zijn doodsvijand af, maar klemde zich met den moed der vertwijfeling aan zijn rechtervoet vast.

En in die houding, Shydrift hangende aan het been van zijn doodsvijand, vielen de beide mannen als een steen omlaag!

Het valschermscherm scheen zich nimmer te zullen openen!

De wind vloog hen beiden met zulk een vreeselijke snelheid langs het lichaam, dat het bloed hun uit neus en ooren sprong.

Het was hun bijna onmogelijk adem te halen.

Raffles wierp onder het vallen een wanhopigen blik omhoog.

Toen zag hij een plooi van den grauwen zak boven zijn hoofd zich openen — toen nog een — en eensklaps ging het valschermscherm als het ware met een ruk open.

Maar door dezen onverhoedschen schok waren de handen van Shydrift afgegleden van het gladde leder van Raffles' schoen.

Een afgrijselijke gil weerklonk!

De Koning der Misdadigers stortte van een hoogte van bijna twee duizend meter omlaag!

Aanstands verminderde de vaart van Raffles' vallend lichaam aanzienlijk!

Het valschermscherm was zeer groot en droeg hem, terwijl

het door den wind zijdelings afdreef, veilig door de lucht.

Tien minuten later bevond het valschermscherm zich op slechts vijftien meter hoogte boven een uitgestrekt weiland.

Op drie meter van den grond liet Raffles zich vallen.

Dicht naast hem kwam het valschermscherm fladderend en klapperend neer.

De Grootte Onbekende was gered!

Van den ballon was volstrekt niets meer te zien.

Blijkbaar was hij reeds tot asch verteerd.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Op eenigen afstand zag hij een kleine boerenhoeve, waaruit snel eenige personen in zijn richting kwamen loopen, die blijkbaar den brandenden ballon en het vallende scherm hadden gezien.

Raffles liep hen tegemoet.

Spoedig had hij den boer en zijn vrouw, die op hem kwamen toesnellen ontmoet.

— Waar ben ik hier ergens? was het eerste wat hij vroeg.

— In Versailles, mijnheer!

Inderdaad, binnen een kwartier had de wind hem op bijna drie uren gaans van het vliegveld gebracht.

— Ben ik hier in de buurt van den grooten weg naar Parijs? vroeg Raffles.

— Het is een kwartier loopen, mijnheer!

— Zou ik bij u een glas water mogen drinken? Mijn keel is als verschroeid!

— Met genoeg, mijnheer! Gij moet een vreeselijken angst hebben uitgestaan!

Raffles wreef zich over het voorhoofd, als om daar de gedachten te verdrijven aan den ontzettenden doodsangst, dien hij eenige seconden had gevoeld, seconden die hem een eeuwigheid hadden toegeschenen!

In gezelschap van het goedgehartige boerenpaar begaf hij zich naar de hoeve.

Tot zijn vreugde vond hij er een telefoon.

Hij liet zich aanstands in verbinding stellen met het vliegveld van Bethiny.

De portier van een der groote loodsen stond hem te woord.

De man kon hem echter niet anders mededeelen, dan dat men den brandenden ballon had gezien en ook het vreeselijk schouwspel van het omlaagstortende valschermscherm had waargenomen, en dat men thans zocht naar het lichaam van den man, die de plaats van den luitenant-waarnemer had ingenomen.

Raffles, die zich aanstonds bij den portier bekend had gemaakt, riep nu in het toestel:

— Ik weet niet of gij uw post moogt verlaten, vriend, maar ik zal u een aanzienlijke fooi geven, wanneer gij dadelijk mijn vriend, Burggraaf Burnett opzoekt, die met mij op het veld is gekomen en dien markies de Grandpré ook kent! Stel hem onmiddellijk gerust, en zeg hem, dat gij met mij gesproken hebt! Vraag hem dan, of hij aanstonds aan de telefoon komt.

Een kwartier later werd de Groote Onbekende weder aan het toestel geroepen.

Hij herkende nauwelijks de stem van Charly Brand, zoo zeer was deze door de aandoening verstikt!

— Hebben zij het lichaam van..... je weet wel wien, al gevonden?

— Ja, Edward! Geen vijf minuten geleden!

— Was je er bij?

— Neen, maar een der luitenants, aan wien de vondst telefonisch werd medegedeeld, heeft er mij een beschrijving van gegeven! Het lichaam is vreeselijk toegetakeld — het is juist op een telefoondraad gevallen,

en door de ontzettende snelheid als het ware met een mes doorgesneden..... en toen was de snelheid van den val nog zoo weinig gebroken, dat men de beide lichaamshelften op ruim een meter diepte uit den grond heeft moeten opdelven. Kom spoedig hier, want ik kan niet gerust zijn vóór ik je zelf zie!

— Ik kom! zeide Raffles op doffen toon.

Hij hing het toestel langzaam aan den haak.

Zijn gelaat was zeer bleek.

Professor Shydrift had hem meermalen een vreeselijken dood toegedacht, en nog geen uur geleden had zijn buitengewone schranderheid het hem bijna mogelijk gemaakt zich van Raffles te ontdoen.

Met dezen man behoefde hij zeker geen medelijden te hebben!

Maar de vreeselijke wijze, waarop hij om het leven was gekomen, maakte een diepen indruk op den Grooten Onbekende!

Ondanks zich zelf echter voelde hij zich toch bevrijd van een drukkenden last — zijn vijand had zijn talrijke misdaden met den dood geboet, en hij zelf kon weder vrij adem halen!

De volgende aflevering (205) bevat:

De Spaansche dolk.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Heerengracht 313, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen
onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oor-
log gedurende het jaar 1915.

36 nummers

in prachtigen omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding
tot den grooten oorlog.

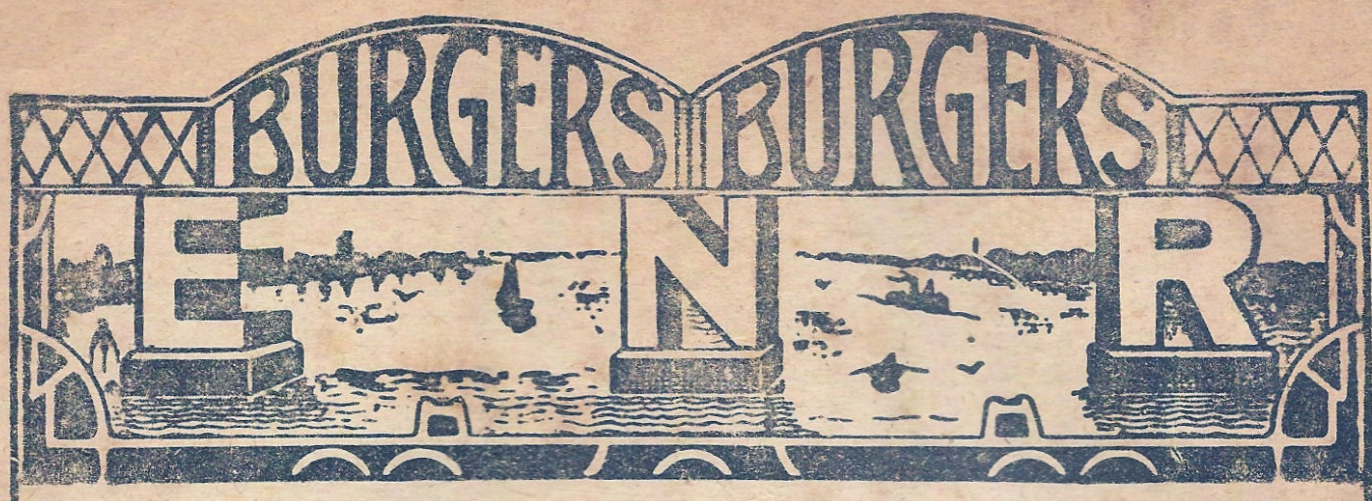
9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

EEN STEM UIT DE PRAKTIJK

Ik rijd bij regen, rijd bij wind,
Ik rijd op keien, rijd op grint,
Ik rijd nu hier, ik rijd dan daar
En nimmer werd mijn wiel onklaar.
Voor wie zich zoekt ten einde raad:
Is E.N.R. hèt fabrikaat.
